

Horizontas

Tragedija su komedijos motyvais

/: veikėjai /:

Jaunas Mykolas
Jaunas Vytukas
Jauna Monika, jauna Julia, nejauna jūdviejų mama
Jaunas Andrius, nejauna jo mama
Jauna Daiva
Jaunas Jurgis
Jaunas Gintaras
Teisėjas I, teisėjas II (be amžiaus požymių)
Nejauni giminės

/: I scena /:

Aš pasakysiu.
Ji pasakys.
Įkalbinėti manęs nereiks.
Reiks, pamatysit.
Aš moteris, ir šiaip jau mane reikia įkalbinėti.
Įkalbinėju.
Neįkalbinėk.
Tu moteris.
Aš pasakysiu be įkalbinėjimo.
Sakyk.
Bet tą pasakyti nėra paprasta.
Nėra.
Kai kuriuos dalykus paprasta pasakyti.
Pavyzdžiui, aš ne moteris.
Tu ne moteris?
Aš irgi ne moteris.
Aš moteris, viskas čia aišku.
Gali būti ir ne visai aišku.
Būna.
Bet tas, ką aš noriu pasakyti, yra visiškai neaišku.
Tai paslaptis.
Sakau.
Sakyk.
Kalėdinėse plotkelėse aš nematau jokios prasmės.
Aš irgi.
Aš irgi.
Drąsu.
Daryk, ką nori, bet aš pasakysiu tau, kad viskas netikra, kad tu pati netiki tuo, ką sakai. Niekas netiki. Tu žiūrėjai, ant kurių plotkelių gražesni paveiksliukai, ir viskas.
Nesakyk taip.
Kas iš to laužymo?

Dievo kūnas.
Kas yra tavo Dievo kūnas?
Mano Dievo kūnas yra kalėdinė sniego gniūžtė, o ne plotkelė, atleisk man.
Palik ramybėj mano Dievo kūną.
Pamiršk sniegą.
Jūs painiojate dalykus. Kalba eina apie tėvų Dievo kūną.
No way.
Tu klysti, ne tėvų.
Ne tėvų.
Kažinko.
Senelių mažų mažiausiai.
Ir viskas, ir taškas. Tašką reikėjo padėti jau užvakar.
Prieš dešimt metų.
Dvidešimt.
Gal galime laužydami plotkeles bent jau išjungti televizorių?
Gruodžio 23 d. einu į Katedrą, mano batai neapsnigti, nieko, ir aš klausiu, po kiek plotkelės, jis man atsako, po nėkiek, ponია, aš sakau, aš ne ponia, sako, panele, atleiskit, sakau, tai ką dabar man daryt, sako, tai rinkitės, gelsvas, melsvas ar žalsvas, aš sakau, norėčiau švelniai alyvinių, aciū, sakau, sako, auką palikit, ir many toks pyktis užverda, kodėl negali pasakyti, kad dešimt, kad šimtas, kodėl reikia pinigų įrišti į šitą aukos motyvą, kuris skirtas tik apgavystei, o po apačia vis tiek šviečiasi kasos aparatas!
Švelniai alyvinės?
Nu ir norai.
Galvojau, nebus.
Buvo?
Buvo ir salotinių, ir šviesiai oranžinių.
Tai kiek palikai?
Dešimt.
Aš irgi.
Tu irgi pirmai plotkeles?
Ir aš pirkau.
Ir aš.
Ir jums ką, nieko?
Aš vyras, man nieko.
Mano batų dydis – 44.
Turi tokią koją?
Mano irgi 44.
Mano batai maži, man nėra problemų.
Užsirišti raištelius mane išmokė tėvas.
Kodėl ne mama?
Mama buvo emigracijoje.
Tėvas buvo emigracijoje.
Kas dar buvo emigracijoje?
Aš.
Tu?
Aš.
Ir nepasiilgai Kalėdų?
Pasiilgau.
Nu va.

Mes Kalėdas pasidarydavom iš kūčiukų. Grodavo šita daina.
Vakare verkiu. Kitą dieną skambinu mamai ir sakau: Mes maudėmės nuogos! Ir čia yra mano Kalėdos! Supranti, apie ką aš?
Bet nesupranta.
Šitų dalykų nėra kaip suprasti.
Man Kalėdos yra rudeninės žolės žalume stovintys visi šitie medžiai. Jausmas, kad visi eina į parduotuvę. Jausmas, kad nėra žmonių, kurie neitų į parduotuvę.
Ir ne Kalėdų reikia laukti ištikus metus. Nereikia nieko laukti.

/: II scena /:

Vietoj Monikos – lėlė. Julia kalba už abi.

teisėjas I /: Judvi.

teisėjas II /: Kuo vardu?

julia /: Julia.

lėlė /: Monika.

teisėjas I /: Stokite, panelės, nesėdėkite.

lėlė /: A, taip.

teisėjas II /: Seserys?

lėlė /: Taip.

teisėjas II /: Tikros?

lėlė /: Turbūt.

teisėjas I /: Ką reiškia turbūt?

lėlė /: Nu nieko, lyg ir viskas gerai. Tik viena jau čia, tai būčiau aš, o kita dar neatėjo, tai aš už ją.

teisėjas II /: Tai visiškai nereikšminga.

teisėjas I /: Studentės?

lėlė /: Taip.

teisėjas II /: Ar nusidėjote atskirai, ar veidamos kaip bendrininkės?

lėlė /: Nenusidėjome.

julia /: Aš irgi ne.

teisėjas I /: Tu irgi ne?

teisėjas II /: Ar tu, mergaite, žinai, kas yra pasninkas?

julia /: Močiutė per pasninką neleisdavo valgyti.

teisėjas I /: Nieko?

julia /: Mėsos.

teisėjas I /: Kur dabar tavo močiutė?

julia /: Amžiną jai atilsį.

teisėjas I /: Tiek to.

teisėjas II /: O tu?

lėlė /: Ką aš?

teisėjas II /: Ar tu žinai, kas yra pasninkas.

lėlė /: Ir mano močiutė buvo ta pati.

teisėjas II /: Ir ką?

lėlė /: Irgi neleisdavo valgyti mėsos.

teisėjas I /: Kur dabar tavo močiutė?

lėlė /: Pasimirė.

teisėjas II /: Tai jūsų abiejų močiutės pasimirė.

lėlė /: Mes seserys.
 teisėjas II /: Teisingai.
 lėlė /: Močiutė buvo viena.
 teisėjas I /: O kitos nebuvo?
 lėlė /: Nebuvo.
 teisėjas I /: O kur ji buvo?
 lėlė /: Pasimirė dar anksčiau.
 teisėjas I /: Kaip seniai?
 lėlė /: Visiškai seniai.
 teisėjas II /: Kas yra pasninkas, mergaitės.
 julia /: Pasninkas yra susilaikymas.
 teisėjas II /: Nuo ko, mergaitės.
 julia /: Nuo ko sugalvosi.
 teisėjas II /: Atleiskit?
 julia /: Nuo ko sugalvosi, nuo to ir pasninkas.
 teisėjas I /: Nuo ko susilaikote jūs?
 julia /: Nuo lėbavimo.
 teisėjas I /: Kas yra lėbavimas?
 teisėjas II /: Lėbauti yra neteiktinas žodis, reiškia puotauti, girtauti, užti, siausti.
 teisėjas I /: Nuo kurio iš šių keturių veiksmy susilaikote jūs?
 julia /: Nuo visų.
 teisėjas I /: Tai jūs per pasninką nepuotaujate?
 julia /: Nepuotaujame.
 teisėjas II /: Kalbėkit kiekviena už save, panelės.
 julia /: Nepuotauju.
 lėlė /: Ir aš.
 teisėjas II /: Ką ir tu? Kalbėkite aiškiai.
 lėlė /: Ir aš nepuotauju.
 teisėjas II /: Garsiau.
 lėlė /: Nepuotauju.
 teisėjas I /: Viskas aišku.
 teisėjas II /: Ar vytintą dešrą Pelenų dieną valgėte kieno nors verčiamos?
 julia /: Norėjau valgyti ir viskas.
 lėlė /: Aš irgi norėjau valgyti.
 teisėjas II /: Kas yra vytinta dešra?
 julia /: Man per sudėtingas šitas klausimas.
 lėlė /: Aš pabandysiu atsakyti.
 teisėjas I /: Bandyk.
 lėlė /: Nepavyks.
 teisėjas II /: Atleiskit?
 lėlė /: Sakau, vis dėlto nepavyks.
 teisėjas I /: Gerai, paklauskime kitaip: vytintoje dešroje jūs nematote jokios puotos?
 lėlė /: Jokios.
 julia /: Aš irgi.
 teisėjas I /: Jeigu jūs nesusilaikote nuo vytintos dešros, kodėl jūs susilaikote nuo lėbavimo?
 teisėjas II /: Puotauti, girtauti, užti, siausti.
 teisėjas I /: Taigi.
 lėlė /: Nežinau, čia yra savotiškas malonumas, galimybė išbandyti savo valią.
 teisėjas II /: Kodėl savo valios išbandymui renkatės religinio pasninko laiką?

julia /: Nes taip iš šeimos atėję.
lėlė /: Tokios tradicijos.
teisėjas I /: Vadinasi, ir jūsų tėvai per pasninką negirtauja?
julia /: Jie nevalgo mėsos.
teisėjas I /: Bet girtauja?
julia /: Kartais.
teisėjas I /: Visiškai nesuprantami dalykai.
teisėjas II /: Man irgi.
teisėjas I /: Labai sudėtingas atvejis.
teisėjas II /: Ar judvi kaip nors susijusios su savo tėvais?
lėlė /: Mes gyvename vienuose namuose.
teisėjas II /: Kalbėkite kiekviena už save, kartoju.
julia /: Ir mes gyvename vienuose namuose.
teisėjas I /: Jūs iš miesto?
lėlė /: Iš kaimo.
julia /: Iš kaimo.
teisėjas I /: Kodėl skiriasi jūsų ir jūsų tėvų pasninko tradicijos?
julia /: Nes jie seni, o mes jaunos.
teisėjas II /: Abi jaunos?
julia /: Abi.
teisėjas I /: O jūsų tėvai?
julia /: O mūsų tėvai bijo savo tėvų.
teisėjas I /: Atleiskit?
julia /: Taip ir yra.
teisėjas I /: Kaip yra?
julia /: Iš baimės viskas.
teisėjas I /: O jūs nejaučiate baimės?
lėlė /: Aš tai nejaučiu.
julia /: Ir aš nejaučiu.
teisėjas II /: Man neaišku: kokia prasmė nesilaikyti tradicinio pasninko, bet laikytis iškreipto pasninko?
lėlė /: Tai yra galimybė teisėtai nutolti nuo negyvos tradicijos.
teisėjas II /: Teisėtai?
julia /: Taip.
lėlė /: Susilaikydamos nuo lėbavimo, mes turime argumentą.
teisėjas I /: Sakykite, ar jūs turite planą galiausiai visiškai atsisakyti religinio pasninko?
lėlė /: Yra tokia perspektyva.
julia /: Teisingai.
teisėjas II /: Sėskitės.
teisėjas I /: Kaltos.
teisėjas II /: Kodėl mes to nepaklausėm iš karto?
teisėjas I /: Kitąkart žiūrėk, nuo kurio galo pradedi.

/: III scena /:

monika /: Aš gerti nenorėjau.
julia /: Aš irgi.
mama mj /: Nu kaip jūs čia taip.

tėvas mj /: Pasileidėlės.
monika /: Ne pasileidėlės, tėvai, nekalbėk.
tėvas mj /: Po butelį vyno.
mama mj /: Nu kaip jūs čia taip, mergaitės.
monika /: Aš stoviu, žiūriu, yra kur atsisėst. Ir atsisėdu.
julia /: Aš irgi.
mama mj /: Tai kur jūs ten buvot.
monika /: Prie upės.
mama mj /: Daug jūsų ten buvo?
monika /: Daug.
mama mj /: Kiek?
monika /: Aš, Julia ir dar kažkas.
mama mj /: Kas tas kažkas?
monika /: Pusbrolis.
julia /: Koks pusbrolis?
monika /: Nu Julia.
julia /: Jo, pusbrolis Vytas.
mama mj /: Vytukas buvo?
tėvas mj /: Nebuvo.
monika /: Tėvai, nemeluok.
mama mj /: Tai jūs sėdėjot?
monika /: Stovėjom, paskui sėdėjom.
mama mj /: Kur sėdėjot?
julia /: Ant žolės.
mama mj /: Kokios žolės?
julia /: Nu buvo.
mama mj /: Žolė žiemą?
julia /: Sena tokia, prigulus.
tėvas mj /: Tai užpakalių nesušalot?
julia /: Visiškai ne.
monika /: Aš tai sušalau labai.
mama mj /: Tai kodėl neatsistojai?
monika /: Mamyte, aš tau pasakysiu: kai tu ruošiesi į koncertą, kokia tu buvai graži, kokia tu buvai moteriška, kaip tau tinka raudona. Visada tau reikia eiti į koncertą.
monika /: Tėvai, tu man pasakyk. Kodėl jūs šitiek metų mus vedatės į tuos minėjimus?
julia /: Jo, mes čia pagalvojom, kad neturim su tuo nieko bendro.
tėvas mj /: Kaip tai neturite? Mes sausio tryliką stovėjom prie televizijos bokšto.
monika /: Jūs, tėvai, ir viskas.
mama mj /: Jūs turit didžiutis savo tėveliais.
julia /: Mums, kad norit žinot, nei šilta, nei šalta šiandien.
tėvas mj /: Tai į motiną abi.
mama mj /: Aš tau į motiną.
julia /: Mama, nesijaudink, Genovaitė sakė, kad mūsų tėvas – po padu.
mama mj /: Kaip tai po padu?
julia /: Nu taip sakė.
mama mj /: Rimtai?
julia /: Nu Genovaitė.
tėvas mj /: Čia tu kalta.
mama mj /: Ko čia prikibai?

tėvas mj /: Tu giminei pasakei, kad aš vidurinės nebaigęs, ir viskas.
mama mj /: Nu ir kas.
tėvas mj /: Tai ir po padu.
julia /: Skylė.
mama mj /: Kur skylė?
julia /: Skylė tie jūsų minėjimai.
monika /: Kam šito reikia iš viso?
tėvas mj /: Gerai, ką tokio jūs savo gyvenime nuveikėt? Į kokį minėjimą mus nusivesit?
monika /: Ok, ok, nesikarščiuok.
tėvas mj /: Jums parduotuvių atidarymai yra šventė.
monika /: Nieko ne atidarymai.
julia /: Tu mūsų nepažįsti.
tėvas mj /: Jums naujo telefono pristatymas yra minėjimas.
monika /: O jums visą gyvenimą vienas įvykis yra vis nauja pro...
julia /: Proga...
monika /: Proga pasigirt, aišku?
tėvas mj /: Gerai, kuo tu pasigirsi?
monika /: Aš mečiau mokslus.
tėvas mj /: Ką?
monika /: Ir viskas. Ir visas mano minėjimas.
mama mj /: Kaip tai metei?
julia /: Nu metė ir viskas, ne jos sritis...
tėvas mj /: Kaip tai ne jos?
monika /: Tėvai, ne vaidink.
julia /: Jo, aš pati girdėjau, kaip liepei jai.
tėvas mj /: Neliepiu. Čia natūralu buvo...
julia /: Jo, natūralu.
monika /: Tai va, galim paminėt dabar. Aš kvailė. Šūdas aš, nieko iš manęs nebus.
julia /: Monika nu.
monika /: Tylėk. Nieko jūs čia nesuprantat... Kai ginti šalį, tai jau didvyriai, o kai ginti savo asmenybę, savo vidinį reikalą, tai jau šūdas...
mama mj /: Ne šūdas, dukrele, neverk.
tėvas mj /: Negailėk silpnavalės.
mama mj /: Tu po padu, tylėk.
tėvas mj /: Aš tuoj tau parodysiu po padu.
mama mj /: (tėvui) Eik miegot. (Monikai) Koks yra tas tavo vidinis reikalas?
monika /: Toks, kad aš visko čia nekenčiu. Aš viską darau verčiama. Ir čia pirmas kartas, kai aš nusprendžiau pati. Iš manęs jokia ne istorikė... Masažistė daug daugiau...
tėvas mj /: Kokia dar masažistė!
mama mj /: Nerėk tu.
monika /: Tėvai, ir iš tavęs – joks ne didvyris.
tėvas mj /: Eik tu miegot nešnekėjus!
monika /: Aš tau sakau, tu man ne didvyris. Man nesvarbu, kad tu didvyris tėvynei.
O man ne...
julia /: Jo šiaip, tu mums ne.
tėvas mj /: Kaip tai ne?
monika /: Kai pirmą kartą radom tave laiptinėj tokį girtą, kad reikėjo dengtis nosį nuo smarvės ir per jėgą tempt į viršų, tai viskas, baigėsi visi didvyriai...

tėvas mj /: Jūs čia man neskaičiuosit...
julia /: Tu nemokyk mūsų, tėvai, tu juokingai atrodai.
monika /: Sėdėk savo garaže ir visi reikalai. Kam tau tos garbės...
tėvas mj /: (nueidamas) Kad daugiau nematyčiau!
monika /: Negraudink čia mūsų, tu vyras.
julia /: Jo, tu, tėvai, ne moteris.
monika /: Ir ačiū Dievui.
julia /: Jo, ačiū.
monika /: Ane, mama?

/: IV scena /:

teisėjas I /: Kada paskutinį kartą kalbėjai su pusbroliu?
andrius /: Per praeitą gimtadienį.
teisėjas I /: Prašome plačiau.
andrius /: Per gimtadienį man visada paskambina pusbrolis.
teisėjas I /: Kaip dažnai šitie skambučiai kartojasi?
andrius /: Kartą metuose.
teisėjas II /: Kodėl jis tau skambina?
andrius /: Jam liepia jo mama.
teisėjas II /: Ir kas iš to?
andrius /: Ir viskas – kartą metuose pusbrolis, kuriam neturiu ką pasakyti.
teisėjas II /: Ir tu jam?
andrius /: Ir aš jam kartą metuose.
teisėjas II /: Kodėl tu jam skambini?
andrius /: Taip yra, ir viskas.
teisėjas II /: Tau kas nors liepia?
andrius /: Mano mama.
teisėjas I /: Ką tu sakai savo pusbroliui?
andrius /: Labas, Mykolai.
teisėjas I /: Ir viskas?
andrius /: Su gimimo diena, Mykolai.
teisėjas I /: Toliau?
andrius /: Kaip tu gyveni? Kaip tėvai laikosi?
teisėjas I /: Užtenka. Ką tau paskambinęs sako tavo pusbrolis?
andrius /: Labas, Andriau.
teisėjas I /: Ir viskas?
andrius /: Su gimtadieniu, Andriau. Kiek tau šiomet.
teisėjas I /: Prašau?
andrius /: Jis niekada nežino, kiek man šiomet.
teisėjas I /: Įdomu.
teisėjas II /: Ar jis klausia apie jūsų tėvus?
andrius /: Neklausia.
teisėjas II /: Kodėl?
andrius /: Todėl, kad aš turiu tik mamą.
teisėjas II /: Kur tėvas?
andrius /: Nežinau.
teisėjas II /: Kaip tai nežinai.
andrius /: (tyla)

teisėjas II /: Kaip tai nežinai.
teisėjas I /: Nu ko tu čia pristojai prie berniuko?
teisėjas II /: Gerai. Kokia vakar buvo diena?
andrius /: Balandžio penkiolikta.
teisėjas II /: Kas tai per diena?
andrius /: Mano pusbrolio gimtadienis.
teisėjas II /: Kodėl nepaskambinai pusbroliui?
andrius /: Nežinau.
teisėjas I /: Ar tai buvo pirmas kartas?
andrius /: Pirmas.
teisėjas I /: Ką tu sau leidi?
andrius /: Nežinau.
teisėjas I /: Kas tu manaisi esąs?
andrius /: (tyla)
teisėjas I /: Tu paniekinai savo kraujo ryšį.
andrius /: Nieko aš nepaniekinau.
teisėjas I /: Tu išdavei savo motiną.
andrius /: Aš savo mamą myliu, nereikia maišyti kortų.
teisėjas II /: Mėgsti lošti kortomis?
andrius /: Ne.
teisėjas II /: Tai kodėl kalbi apie kortas?
andrius /: Čia toks frazeologizmas.
teisėjas I /: Grįžkim prie esmės: kodėl tu neturi ką pasakyti savo pusbroliui?
andrius /: Mes neturim nieko panašaus.
teisėjas II /: Jūs vieno kraujo.
andrius /: Kas yra vienas kraujas?
teisėjas II /: Čia mes uždavinėjame klausimus.
andrius /: Jūs.
teisėjas II /: Kas yra vienas kraujas?
andrius /: Tai yra ženklas, kad jei bus bėdos ir draugai nepadės, galima kreiptis pagalbos be jokių išlygų.
teisėjas II /: Kas tau taip pasakė?
andrius /: Tai yra kraujo argumentas.
teisėjas II /: Kas dar?
andrius /: Nieko. Viskas, pabaiga. Čia yra visas kraujas.
teisėjas I /: Norite pasakyti, kad be šito argumento neįmanomas joks kitoks jūsų ryšio argumentas?
andrius /: Ne.
teisėjas II /: Ar tu myli savo pusbrolį?
andrius /: Yra kažkas.
teisėjas II /: Kas tai yra?
andrius /: Aš nežinau. Toks gimininis instinktas, kuris neturi jokių požymių.
teisėjas II /: Pagarba?
andrius /: Ir ne pagarba. Tai sunku apibūdinti.
teisėjas I /: Pasistenkite.
andrius /: Tai yra jausmo stoka, meilės ilgesys.
teisėjas I /: Ar teisingai suprantame, kad norėtumėte mylėti savo pusbrolį?
andrius /: Norėčiau.
teisėjas II /: Kodėl nesistengiate?
andrius /: Kad būtų ryšys, reikia turėti kažką bendro.

teisėjas I /: Bet jūs turite.
andrius /: Prašau?
teisėjas II /: Neprašykite.
andrius /: Neprašau.
teisėjas II /: Jūs turite bendrus giminaičius.
andrius /: Aš ne apie tai.
teisėjas II /: Apie ką jūs?
andrius /: Apie dvasinius dalykus.
teisėjas II /: Turite omenyje religiją?
andrius /: Neturiu.
teisėjas II /: Ką jūs turite omenyje?
andrius /: Kažką, kas nėra bendri giminaičiai.
teisėjas I /: Jūs išsilavinimą turite?
andrius /: Turiu.
teisėjas I /: Keista.
teisėjas II /: Jūs nerišliai kalbate.
teisėjas I /: Jūs renkate žodžius.
teisėjas II /: Jūs nemokate kalbėti visiškai.
teisėjas I /: Sėskitės.
teisėjas II /: Kaltas.

/: V scena /:

andrius /: Ko tu vis taisai tą staltiesę?
mama a /: Kad negražiai gula, nežinau.
andrius /: Mama, baik. Labai skanu.
mama a /: Čia balandėliai.
andrius /: Matau.
mama a /: Niekad nemėgai.
andrius /: Dabar jau mėgstu.
mama a /: Nuo kada?
andrius /: Gintarė pripratino.
mama a /: Gintarė moka valgyt daryt?
andrius /: Puikiai. Ji daug ką moka.
mama a /: Ką dar?
andrius /: Labai mėgsta lygint.
mama a /: Lygint?
andrius /: (tyla)
mama a /: Tai ką ji ten lygina?
andrius /: Drabužius, rankšluosčius, patalynę. Nu viską.
mama a /: Ji veikt neturi ką?
andrius /: Mama.
mama a /: Aš tai nežinau, gal ir mėgsta.
andrius /: O tu nemėgsti?
mama a /: Lygint? Neduok Dieve man lygint.
andrius /: Niekad nepastebėjau.
mama a /: Tai geri balandėliai?
andrius /: Geri.
mama a /: Geresni nei Gintarės?

andrius /: Panašūs.
mama a /: Kaip tai panašūs?
andrius /: Jos vienaip geri, tavo – kitaip.
mama a /: O tai kuo mano geri?
andrius /: Tavo padažas geras. Ji tokio nemoka.
mama a /: Nu ir gerai. Turi mama mokėt padažą padaryt.
andrius /: Viskas gerai, mama, aš tave myliu. Ko tu minkai tą staltiesę?
mama a /: Yra varškytės.
andrius /: (tyla)
mama a /: Yra varškytės, jei nori.
andrius /: Prie balandėlių – varškytės?
mama a /: Maža ką.
andrius /: Ačiū.
mama a /: Yra varškytės.
andrius /: Gana!
mama a /: Gana.
andrius /: (tyla)
mama a /: Kaip darbe?
andrius /: Gerai, paaukštino, dabar jau vyr. virėjas.
mama a /: Virtuvės šefas?
andrius /: Šefas, šefas, mama.
mama a /: Tai patinka?
andrius /: Labai, man labai patinka mano darbas.
mama a /: Nu vis tiek moteriškas.
andrius /: Moterys iš restorano valgyklą padaro. Vyras virtuvėj – visai kiti reikalai.
mama a /: Nu pasakyk, kad nemoteriška yra galvoti, ar rytoj Kijevas, ar Jūratės kepsnys.
andrius /: Nieko tokio pas mus nėra.
mama a /: Tai kodėl pats Gintarei balandėlių nepagamini?
andrius /: Aš negaminu balandėlių.
mama a /: Ką, tau prasta?
andrius /: Nu negaminu balandėlių ir Jūračių, ne mano stichija.
mama a /: Vis tiek moteriškas.
andrius /: (tyla)
mama a /: Vakar kalbėjau su Violeta.
andrius /: Kaip Violeta gyvena?
mama a /: Gerai, nieko, per vėtrą ant jų kiosko užvirto medis, tai žinai kaip žmogui.
andrius /: Tai kodėl sakai, kad gerai gyvena?
mama a /: Ai, ką čia tau sukt galvą.
andrius /: (tyla)
mama a /: Tai šita... Skundėsi, kad jos Mykolo nepasveikinai.
andrius /: (tyla)
mama a /: Pavalgei?
andrius /: Nepavalgiau. Duonos turi?
mama a /: Duonos prie balandėlių?
andrius /: Gintarė pripratino.
mama a /: Tai ką – bulvių neišverda?
andrius /: Ne.
mama a /: Nei padažo, nei bulvių?
andrius /: Nu.

(tyla)

mama a /: Ne, bet žinai, jūs abu va taip sėdit vienoj smėlio dėžėj, kaime, kokia ten dėžė, šiukšlyne tokiam; ir žaidžiat. Tau vis krenta kepurytė, o Mykolas vis pataiso, taip vis tiesia rankytę ir pataiso. Jo rankytės tokios putlios ir dar nelabai koordinuotos, bet jis stengiasi. Jis dar blogiau padaro betaisydamas, jau taip, kad ir išvis tuoj nukris, bet jis stengiasi.

andrius /: Mama, pasakyk man, kad ne tu skambinai Violetai paklaust, ar aš pasveikinau Mykolą. Nu pasakyk.

mama a /: Aišku, kad ne aš.

andrius /: Nu pasakyk.

mama a /: Ne aš, sakau.

andrius /: Nu pasakyk taip iš tikro.

mama a /: Aš.

andrius /: Tai ir viskas.

mama a /: Bet tai ar tu savo pusbrolio nemyli?

andrius /: Myliu.

mama a /: Tai kas yra?

andrius /: (tyla)

mama a /: Nu nežinau, mes su pusseserėm tai labai bendraudavom.

andrius /: Jūs gyvenot vienam kaime.

mama a /: Ne priežastis.

andrius /: Jūs moterys.

mama a /: Nenori neskambink.

andrius /: Baik.

(tyla)

mama a /: Žinai, kaip yra. Viską galima apšikt, ką tik nori. Niekas nesvarbu, gal tikrai mes per daug čia viską... Tu ir manęs gali nelankyt, man nusispjaut.

andrius /: Baik.

mama a /: Leisk man pasakyt. Yra varšknytės.

andrius /: Yra.

mama a /: Gali ir manęs, ir tetos nelankyt, niekas nesvarbu. Bet kai išsidraskysim, tai tu stovėsi kaip figūrėlė ant šito savo torto su gerais drabužiais ir Gintarės balandėliais, o tau po kojom – viskas supeliję. Tu stovėsi, viskas gerai, viskas išlyginta, o po kojom srutos.

andrius /: Baik, mama.

mama a /: Palauk. Ir tada ateis diena, kai tu su savo mažiuku ateisi pas mane ir sakysi: va – čia Ažuolas. Ir man į tą tavo Ažuolą bus nusispjaut.

andrius /: Nekalbėk taip.

mama a /: Aš sakau, kaip yra.

andrius /: Jo vardas nebus Ažuolas.

mama a /: O ką, labai gražus vardas.

(tyla)

andrius /: Duok tos varšknytės.

mama a /: Nebėra.

andrius /: Kaip tai nebėra?

mama a /: Baigėsi.

andrius /: Kol kalbėjom baigėsi?

mama a /: Jau seniai baigėsi, užvakar.

andrius /: Tai kodėl sakei, kad yra?

mama a /: Negalvojau, kad norėsi.

andrius /: Kaip suprast?
mama a /: Negalvojau, kad norėsi varškytės.
(tyla)
mama a /: Paskambink Mykolui, aš surinksiu numerį.
andrius /: Nieko aš neskambinsiu.
mama a /: Nu labai prašau, paskambink.
andrius /: Pasiimk tą telefoną.
mama a /: Tu mane su visa gimine supykdysi.
andrius /: Čia mano asmeninis reikalas.
mama a /: Tame ir dalykas, kad ne asmeninis. Dabar visa giminė galvoja, kad tu jų nekenti.
andrius /: Nesąmonės.
mama a /: Nu dėl Dievo meilės, du žodžius nors.
andrius /: Dėl kokio Dievo?
mama a /: Nu dėl manęs.
andrius /: Baik.
mama a /: Šitaip negalima.
andrius /: Viskas, gana šitos komedijos.
mama a /: Nei šeimos, nei giminės tau...
andrius /: Kiek man metų?
mama a /: Nu prašau...
andrius /: Kiek man metų, mama?
mama a /: Pala, tai ką, ir Mykolui jau dvidešimt penki? Dar ir jubiliejus...
andrius /: Viskas!
mama a /: Piemuo tu prakeiktas! Tau viskas savaime – tau šeima savaime, giminė savaime... Tu nieko nepraradęs, aptekęs iki kaklo, tau *buvo nebuvo* viskas, velnio dovana visa šita situacija, į dvi prakaituotas rankas įkišta, ir taškas, daugiau viską galima kaip feirio burbulą – pūkšt ir pofik.
andrius /: Aš suprantu, ką tu kalbi, ir suprantu, kodėl. Bet tu paklausk manęs. Šiandien yra kitas gyvenimas. Aš nesu išstremtas į Sibirą su savo pusbroliais ir tetom, aš esu laisvas šitame mieste, kur sėdu prie vieno stalo su chebra, su kuria ir nuo tilto galiu nušokt, viską galiu, nes jie žino apie mane viską – mano Sibirą žino, ir mano Kanarų salas žino. Kai yra va šitaip viskas, tai žmogus būtų kvailas, jei nepasinaudotų proga rinktis dalykus. Tu rinktis negalėjai, tu turėjai saugoti tą, ką turi. Tu turėjai du kambarius aštuoniems žmonėms ir su jais slėpdavaisi po lovomis, tai nėr ką kalbėt. O aš su niekuo po lova nesislepiu, aš nuo nieko su niekuo nesiginu, man nereikia pusbrolyje ieškot draugo, draugės ir dar kokio velnio, todėl aš nenoriu nieko drungnai, tipo labas, kaip tėvai, kaip reikalai. Nieko ne labas, man neįdomus tas labas. Aš esu atviras, mama, ir nieko neslepiu.
mama a /: Kad aš nebežinau.
andrius /: Nu ir nusiramink.
mama a /: Aš gi neprašau prie vieno stalo sėdėti...
andrius /: Ar tu klauseisi, ką aš sakiau?
mama a /: Klausiausi, Andriuk... Tai kad jau iki galo dabar, nu paskambink, bent du žodžius...

/: VI scena /:

mykolas /: Mykolas, trisdešimt metų. Mūsų šeimos verslas yra pardavinėti gėles prie kapų. Prie gėlių eina ir žvakės, daugiausia baltos, stikliniuose burbuluose. Būna ir plastikinių. Mums negaila duoti degtukų prie žvakių nemokamai. Mes duodam ir neprašom gražinti. Gražinti reikia vazonėlius, dėžes nuo gėlių. Jei reikia, jei žmogus gražiai paprašo, paskolinam ir grėbliuką su laistytuvėliu. 90 proc. atvejų atgaunam atgal. Laistytuvėlis linksmas, žalias su gėlytėmis. Gal toks ir nelabai dera kapinėse. Seniau buvo pilko metalo, bet vienas senis išsivežė su visam. Pamatyčiau, tai pasakyčiau.

Pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais prekiauju aš. Kitom dienom – mano tėvukas. Mama augina gėles ir užsakinėja žvakes internetu iš Kinijos. Mes esam graži šeima.

Nėr man gyvenimo. Aš žiūriu į šitas kapų gėles, ir jos man čiulba kažką apie moteris. Mes su mama ir su tėčiu kiekvieną vakarą susėdam prie stalo ir užsiplikom arbatos. Mama mėgsta žalią, aš čiobrelis, tėvas alų. Aptariam kapinių reikalus, tada savo. Mama taip vis sako man, sūneli, nu ko tu taip sugriuvai, nu ko. O aš jai koją švelniai pirštų galais mindau – čia toks mūsų ženklas nuo vaikystės, kad viskas bus gerai, arba kaip bus, taip gerai.

Kapinėse visos istorijos vienodos. Aš labai gerai atsimenu veidus. Žinau, kas kiek laiko kas lankosi. Aš mėgstu paklausti, ką žmogus lanko, ir man daug kas pasipasakoja. Aš specialiai lėtai dedu žvakes į maišelį, ilgai traškinu, dėlioju pirmyn atgal, degtukų ieškodamas užtrunku, kad žmogus išsipasakotų. Dažniausiai visi paliūdi taip galvą pakreipę, pagaili, kad per mažai susitikdavo. Vienas vyras labai gailėjo, kad prieš mirtį mamos nepaklausė, kur yra tas stiklainis. Koks stiklainis, sakau aš. Sako jis – nu tas, auksinis stiklainis. Lig šiol neranda. Namų parduot negali, taip ir stovi. Sako, jau ir triusikus radau, ir jaunystės dienoraštį, ir gintarus, viską.

Aš kartais tai vieną, tai kitą palydžiu iki pat kapo, padedu susitvarkyt, o žmogus niekaip negali pabaigt. Vienas po mirties pasiėmė šuniuką, o tas kaukia naktimis kaip išprotėjęs. Ir ką darysi? Šuniukas gi ne tavo, babytės, negali išmest į gatvę. Ir nemeti, ir kaukia.

Mes čia turim nuosavą lauko tualetą. Pas mus kai kas eina už mokestį, nes susitvarkėm, kad būtų malonu. Dievo lipdukų prilipinom prie durų, kad sėdėdamas nusiramintum, pailsėtum. Galima sėdėti, dangtis visada švarus. Dievulis vienam lipduke nufotografuotas kabantis ant kryžiaus, kitam nupieštas, kažkoks mėlynas, bet nieko, žmonėms tinka. Kapinėse ir tualetas turi būti kaip reikalas.

/: VII scena /:

vytukas /: Aš tau, mama, viską papasakosiu. Šalia manęs stovi Monika ir Julia. Seserys, pirmoji tokia moteriška, antroji irgi moteriška, bet su minusu. Jos visada per didelė iškirptė. Aš taip žiūriu į tą iškirptę ir prisimenu, kaip sekmadienį buvau Kaune.

julia /: Tai labas, Vytai.

vytukas /: Einu Laisvės alėja ir suku į stotelę, kur važiuoja tryliktas troleibusas. Nuo stotelės stendo žiūri į mane Julia, bet ne Julia, nu bet Julia. Su violetinėm kelnaitėm ir liemenėle. Monika turbūt nežino, todėl suklūsta. Ją išmuša pavydo dėmės.

julia /: Nėra ten ko žinot, niekas čia nesuklūsta, jokių dėmių.

vytukas /: Julia stende labai gražiai atrodo, man patinka jos kūnas. Aš ištyrinėju jos kūną iki tiek, kad pastebiu, jog viena krūtis truputį labiau iškilusi, nei kita. Įdomu, kiek jai moka už šitą visą soliariumą vidury miesto.

julia /: Užtenka.

monika /: Julia?

vytukas /: Man tai gražu, džiaugtis reikia.

monika /: Tavo vietoj nenorėčiau, kad tėvas pamatytų.

julia /: Nepamatys, reklama tik Kaune, Klaipėdoj ir Vilniuj.

monika /: Tai čia ta džinsų reklama?

julia /: Ai, baik. Už apatinius daug daugiau moka.

vytukas /: Nėra ko čia slėpt, kai pagalvoji.

julia /: Gal virtuvėj plakatėlį pakabint?

vytukas /: Drąsiai, aš džiaugčiausi už dukrą. Iš viso juokinga, tėvams vaikai belyčiai, nėra jokių krūtų, jokių pimpalų, tik meškučiai ir meškučiai.

monika /: Tavo tėvas per aną giminės balių laikė mano dešinę krūtį savo rankoj ir sakė, kad nebučiuos manęs, nors norėtų, ir toliau laikė, kramtydamas laisvos rankos nagus.

vytukas /: Aš už savo tėvą neatsakau, nesuprantu išvis, kodėl Monika apie tai prakalbo. Visada kas nors prakalba apie kokį nors tėvą.

monika /: Mūsų tėvui tai tikrai nėra jokių krūtų. Yra tik sausio trylikta ir praktiškai viskas.

vytukas /: Ir duokit jam tą sausio tryliktą, čia jo gyvenimas, sakau aš.

monika /: Tai duodam, o jis prie butelio ta proga, nes visada yra už ką.

vytukas /: Labai įdomu, kai užstringi vienam taške visam laikui. Buvo tokia istorija, aš dar mažas buvau, mes einam su tavim į turgų, atsimeni, mama, labai toks rūkas laikosi, ir iš priekio ateina didelis juodas šuo, nepririštas, nieko, toks milžiniškas, kaip man tada atrodė, ir aš taip save guodžiu, sakau, koks gražus šuniukas, o tu paleidi mano ranką, dar taip nukratai, nes aš nenoriu paleist, ir nuskubi žemyn upės šlaitu. Nu ir man viskas, rankos nebeliko, rūkas ir tas šuo, ir aš numirsiu.

julia /: O tai kur mama?

vytukas /: Pasirodo, tau piniginė iškrito ir nusirito šlaitu. Tau – tik piniginė, o man prilipo visa šita situacija kaip kokia votis, ištiesai dabar mane kamuoja tas rankos paleidimas.

monika /: Visada taip atrodė, kad tu labai myli savo mamą.

vytukas /: Aš joms dar nesakiau, aš čia pas jas truputį pagyvensiu.

julia /: Ką?

monika /: Geras.

vytukas /: Jų mama yra strazdanotas didelės širdies žmogus. O mano mama parsivedė bičą, ane, mama. Vienuose namuose mes abu netilpsim, girdi? Kol jis ten, aš ne ten.

julia /: O tai kodėl?

vytukas /: Man labai nepatinka.

monika /: Nu viskas, galim pradėt.

julia /: (žaidžia kortom KVAILJ) Kas lieka kvailys, tas negauna nieko, kas ne kvailiai, išgeria po pilną.

monika /: Tai iš ko tu dabar gyveni?

vytukas /: Aš jau pasiėmiau porą greitųjų kreditų. O šiaip einu per gimines, draugus jau praėjau. Pas gimines gali nemokamai, ir valgyt duoda. Vis tiek tas pats kraujas, tie patys tapetai.

monika /: Va kodėl mūsų mama tau šįvakar ruošia šventinę.

vytukas /: Visi ruošia šventinę, o man čia jokios šventės, kad nori žinot. Aš, pavyzdžiui, laikiu tavo skambučio, aš įsivaizduoju tave, imančią telefoną į savo ranką, kurią aš labai gerai pažįstu, bet ta ranka man akyse kaip migla apsitraukus. Nes tu esi kalė, sakyk, ką nori.

monika /: Man atrodo, išėjus iš namų turėtų būti geras jausmas, gyvenimas pasikeičia iš esmės, praplateja regos laukas, viskas atsiranda prieš pat akis, o tu imk, ką nori, viską galima.

vytukas /: Tu kalė, o aš valkata, kuriam iš mūsų labiau gyvenimas?

julia /: Ko tu neieškai darbo?

vytukas /: Aš baigęs tapybą, nežinau, kodėl tu man leidai. Tu iš viso mane ruoši gražiam gyvenimui, gyvulėlius mylėt liepei, šliužus, vabalus leisdavai neštis namo. Nesąmonė, mama, kas per šliužai šitam pasauly? Kas per tapyba?

julia /: Aš iš viso nieko nebaigus, bet mane gražiai padažo ir duoda gražių drabužių. Mane veža gražiomis mašinomis į gražias vietas.

vytukas /: Ne tapyba, o Maxima šiandien, tu man buvai per gera.

monika /: O ką, mes Humanos kasoj.

julia /: Aš tai jau nebeilgai, Monika, man ta Humana...

monika /: O man patinka.

julia /: Kvailys!

monika /: Tai į sveikata.

vytukas /: Koks iš manęs kasininkas?

julia /: Aš norėčiau pas tokį batus nusipirkti.

vytukas /: Julia kažkaip keistai merkia man akį ir kalba kažką apie batus, kurie čia visiškai ne prie ko.

julia /: Gražiems vyrams tinka pardavinėti batus.

vytukas /: Pamatytų jos mano patėvį, ane? Gražuolis tas tavo Vaidas, nors vemk. Toks absoliučiai aristokratas. Kaip jis geria tą savo espresą, kaip jis gerdamas pakelia mažąjį pirščiuką. Kaip jis kiekvienam gėrimui pareikalauja jam skirtos taurės, jis pvz. negers degtinės iš brendžio taurės, neįmanoma, aš bandžiau jam įkišt. Ir tas vaikščiojimas namie su kostiumu, ir tas jo chalatas kostiuminis. Vieną kartą jis klausia, kodėl aš miegu su triusikais. Sakau – šiandien be triusikų, ir keliu antklodę, o keldamas klausiu, iš kokio audinio jūsų, pone, naktinukai? Jis toliau į mane žiūri ir sako: šilkiniai, aš tik su šilkiniais galiu. Ir tavo motiną pripratinau. Sakau, o tai jūs ne nuogi? Sako, pradžioj ne. Sakau, o po visko? Sako, ką, nematei? Aš atsistoju nuogas ir artėju prie jo, o jis nesitraukia, ir aš nežinau, ką darysiu, bet įeini tu, ir užsidengi veidą, sakai, kas čia, sūnau, sakau, čia aš, sūnus su pimpalu. Negražiai kalbi, sakai tu, sakau, žinau, o ką daryt, kai toks aristokratas.

julia /: Norėčiau pamatyt tą tavo patėvį.

vytukas /: Kvailė!

monika /: Į sveikata.

vytukas /: Visoms moterims jis patinka.

julia /: Man tai tu patinki.

monika /: Klausyk, dar reik suspėt šiandien pabėgiot.

vytukas /: Jos bėgioja. Jos apsirengia savo komplektukus bėgiojimui, jos palaksto savo kaime, palei gatvę, ir jau viskas, jau priklauso JIEMS, ir dabar jų gyvenimas kitoks. Bet ne kitoks, tas pats šūdas, tas pats tėvas.

monika /: Tėvas tai tas pats, bet pabėgiojus gera. Man kaip tik juokingi tie, kurie viskam priešinasi. Beatos duonai, Kakės Makės sūreliui ir hamburgeriui.

julia /: Jo, jeigu iš tikrųjų yra gerai bėgiot, tai kodėl nebėgiot?

vytukas /: Jos manęs klausia, tai kodėl nebėgiot, bet ne aš čia turiu nuspręsti, bėgiot joms ar ne.

julia /: Kvailys! ... Monika, gali gal dar viskio?

(Monika išeina, Julia lenda prie Vytuko)

vytukas /: Julia glosto man kaklą ir vėl pradeda kažką apie batus.

julia /: Aš tikrai pirkčiau pas tave batus.
vytukas /: Tikrai? Kokius?
julia /: (bučiuoja, bet Vytukas entuziazmo nerodo) O kokie tau?
vytukas /: Ok, tu graži, ir tavo liemenėlė stende graži, tai ir užtenka.
julia /: Kas tau yra?
vytukas /: Ne, nu nieko, sakau, ir kelnaitės ten tos gražios, tikrai, atitraukt akių negalėjau.
julia /: Rimtai?
vytukas /: Nu. Bet tai ir viskas, niekas negali, ir tavo tėvas negalėtų.
julia /: Apsišik tu.
vytukas /: Jo, iš tikrųjų norisi nurengt ten tuos violetinius visus.
julia /: Ten reklama moterims.
vytukas /: Nesąmonė.
julia /: Aš fotografavausi, galvodama apie moteris, kurios norės tos liemenėlės.
vytukas /: Tikrai tu negalvojai apie moteris. Žvilgsnis būtų visai kitoks.
(grįžta Monika, toliau kortom nebežaidžia, geria taip sau)
julia /: O iš tikro tai galvojau, ką pasakys mama, kai pamatys. Čia turbūt nėra mamų svajonė, ane, Monika?
monika /: Nuogos dukros reklamose? Nu turbūt kad ne.
julia /: Tu esi mamų svajonė.
monika /: Aš? Kodėl?
julia /: Tu namus tvarkai, tau Humanoj patinka, tu į kapus nuvažiuoji.
monika /: Aš mokslus mečiau, ir baigėsi visos mamų svajonės.
julia /: Aš tai negaliu, aš kai tvarkau ką nors, tai man galvoj tik pasaulio pabaiga, aš jau namų tvarkytoja, o jeigu dar kapus, tai išvis. Aš tada taip sau sumažėju iki tarakono, toks tarakonas, vardu Julia.
vytukas /: Ji ne tarakonas, kai fotografuojasi.
julia /: Jo, geriau tada. Tada gyvenimas vis tiek kažkoks.
vytukas /: Ji nepasako, kad jai visi, kurie tvarkosi, yra tarakonai, ir iš viso kad tik ji viena šitoj giminėn yra ne tarakonas.
monika /: Julia, tai va būtent. Aš nenoriu, kad vien tik mamai tarakonai tektų.
julia /: Užtai ir sakau, kad tu svajonė. Nes aš tai negalvoju, kad mamai tarakonai.
vytukas /: Nežinau, gal ir gerai, kad Vaidas pasamdė tau namų tvarkytoją. Tu labai daug laiko sugaišdavai tiems visiems siurbliams, tau netinka. Tau reikia sėdėti ant sofos ir žiūrėti pro langą, paskui skaityti knygą, ir muzika groja, ir popierėlis nuo šveicariško saldainio taip grakščiai slysta per tavo koją ant žemės.
julia /: Pasaka tas tavo Vaidas. Rojus tavo mamai.
vytukas /: Pasaka tas tavo Vaidas, mama, o aš kas?
monika /: Tau moters reikia.
julia /: Aš tai nesuprantu, ko tau jis neįtinka. Po tokio tėvo tai čia žinai.
vytukas /: Julia nieko nesupranta. Tėvas yra tėvas.
julia /: Ane? Man tai ne esmė.
vytukas /: Tegul visi ką nori, o mane jis žvejot imdavo. Botus nupirkęs buvo, meškerę savo atidavė, atsimeni? Savo. Įsivaizduoji, ką tai reiškia užkietėjusiam meškeriotojui?
julia /: Aš tai svajoju apie tokį patėvį, kuris prabangiai rengiasi, geria gerus gėrimus. Aš su tokiu patėviu kartu pusryčiaučiau.
vytukas /: Drąsiai išmainyčiau savo patėvį į jų tėvą. Normalus toks, jam nesvarbu, iš ko gerti alkoholį. Jam visas alkoholis vienodas, kaip man vienodos buvo žuvys.

julia /: Šįvakar galėsi pamėgint. Bet tai kokia egzotika: patėvis – tai ne tėvas, gali su juo kaip nori ką nori. Nėra jokių įsipareigojimų ir kraujo. Šakės.

vytukas /: Julia išduoda savo svajonę nuviliot nuo mamos patėvį. Aš, tėvai, neturėjau svajonės pagauti lydeką. Man kiekvienas ešerys buvo fejerverkas.

julia /: Gal nebūtinai nuviliot... Bet šiaip, visai kitas statusas, turėtų būt labai įdomu.

monika /: Palaukit, šiandien šventinė.

vytukas /: Jo, negaliu pasirodyt toks.

monika /: Tai einam pabėgiot.

vytukas /: Reiktų, bet aš neturiu bėgiojimo komplektuko. Bėgsiu basas, čia gi kaimas, toks čia ir bėgiojimas. Aš aunuosi batus ir suprantu, kad vėl tikrinu telefoną viena akim. Nežinau, man pačiam kažkaip šūdas, kad taip. Bet aš tikrai laikiu tavo skambučio.

julia /: Pamiršk tu.

/: VIII scena /:

Tai ko tylit. Netylėkit.

Graži diena, nei lyja, nei ką.

Jo, tikrai nelyja. Galvojau, kad lis.

Galvojai, kad lis?

Aha.

Aš tai kažkaip nemaniau, kad lis.

Tai va matai – atspėjai.

Man, pavyzdžiui, spaudžia batai, ir aš nežinau, ar kreipti į tai dėmesį, ar ne.

O tai labai spaudžia?

Tikrai labai spaudžia, koja netelpa. Aš nelinkęs skųstis, bet čia faktas.

Tai nusimauk batus.

Ar nieko tokio?

Žinoma, maukis. Ko tu?

Žodžiu, ant šakos tupi varna. Toks žuvies kvapas. Viskas man aišku kaip dieną: dabar bus naujas gyvenimas. Tas žuvies kvapas toks stiprus, lyg tikrai žadėtų kažką naujo. Ką tik pasnigę, todėl varna labai ryški. Visos figūros labai aiškios sniego fone, medžių šakos, šunys. Viskas kažkaip arti, jau tuoj kažkas įvyks. Ir žinot ką, nieko neįvyksta. Nieko naujo iš viso. Viskas ne tai, kad sena, viskas daug blogiau nei sena. Aš atvažiavau į naują miestą, ane, ir tikėjau, kad dabar jau bus istorija. Ir nėra istorijos. Nieko nevyksta. Kaip kaime buvo, taip ir didmiesty: tylu. Man taip yra – man nieko nenutinka.

Aš buvau pas tave namuose.

Aš daviau tau arbatos.

Ji davė man arbatos.

Jai visus daiktus atvežė mama.

Visi daiktai yra iš jos mamos namų.

Jos vaikystės daiktai.

Jos močiučių daiktai.

Pavyzdžiui, plastmasinis šuo Agda.

Kavos staliukas.

Rogutės.

Pliušinis šuo ant fotelio.

Fotelis su raudonu gobelenu.

Neelektrinis arbatinukas.
Vazelė.
Daug vazelių.
Vazelė saldiniams.
Silkinė.
Šuns molinė figūrėlė.
Dryžuoti rankšluosčiai iš „Vitebsko“ universalinės parduotuvės. Spalvos siaubingos.
Tai daug visko.
Daug.
Aš, pavyzdžiui, užvakar išmečiau tėvų siurbį „Audra“.
Nieko neatsiklausus?
Nieko neatsiklausus. Buvo žalias. Prieš penkiolika metų dar siurbė.
Visai geras daiktas.
Galima sakyti, dar geras.
Aš turiu tokį megztinį, kurį man mezgė mano mama, aš kraupiai su juo atrodau. Aš
apsivelku jį, važiuodama pas mamą. Ji sako: dukrele, tai nešioji. Tai nešioju, sakau. Ji
man numezga dar vieną tokį patį. Paskui dar vieną Kalėdoms.
Bet negali.
Bet negaliu išmesti.
Niekaip.
Jo.
Aš vakar ateinu, ir man sako: *Gerai, tuliuliuk. Ko stovi toks abejingas. Tuoj tave
sudominsiu – įneškit pirmą daiktą. Kas čia, man sako. Man sako – klausiu, kas čia?
Slidė, sakau aš.*
(toliau kalba visi pakaitom) Kiek slidžių čia yra?
Viena.
Kur kita?
Sulūžo prieš dvidešimt septynerius metus.
Kur ji?
Senelis nuvežė į sąvartyną.
Koks senelis?
Mano senelis Liucijus.
Kas jam davė tokį vardą?
Mama.
Gerai. Kas atsitiko su šita slide?
Nieko.
Kaip tai nieko?
Nu ji nesulūžo.
Ir kas su ja buvo toliau?
Aš su ja buvau.
Kaip tu su ja buvai?
Ji stovėjo mano balkone metų metus. Aš ją paveldėjau.
Kaip galima paveldėti vieną slidę?
Čia mano vaikystės slidė. Gal teta pagalvojo, kad į ją žiūrėdamas visada prisiminsiu
aštuoniasdešimt septintųjų žiemą.
Kas nutiko tą žiemą?
Nieko. Sniegas ilgai laikėsi. Slidinėjom kiekvieną savaitgalį. Dangus vis būdavo
giedras.
Ką tu jautei, kol šita slidė stovėjo balkone?
Nieko.

Tu neturi širdies?
Gyvenimas labai ilgas. Daug daiktų kelia kokius nors prisiminimus.
Bet šitas daiktas ypatingas.
Toks kaip visi.
Ne toks.
Toks.
Nesiginčyk.
Tai gal tu manai, kad viską galima išmesti?
Galima.
Visas relikvijas?
Aš taip nesakau.
Tai kaip tu sakai.
Aš sakau, kad daiktai mums trukdo.
Kuo tau trukdo ramiai sau balkone stovinti slidė?
Tuo, kad prie jos dar stovi suvyniotas senas kilimas, senelio virtuvinė spintelė ir duoninė, dėžė su Nepriklausomybės atgavimo proga tėvų gautais indais, rankų darbo dieninių užuolaidų ritinys iš močiutės. Mane močiutė mylėjo labiausiai. Ai, ir naktinių užuolaidų yra.
Jeigu močiutė mylėjo, vadinasi, reikia užuolaidas saugoti.
Reikia saugoti atminimą.
Daiktas padeda susiformuoti atminimui.
Nieko nepadeda.
Nesiginčyk.
Neįmanoma.
Kas neįmanoma?
Nesiginčyti.
Tai ginčykis.
Ginčijuosi.
Tu drašus. Tai dabar išmesim visas relikvijas ir bus laimė?
Bus kuo kvėpuoti.
Tai kvėpuok.
Nekaltas, sako man.
Tai aišku nekaltas.
Paskui taip geriau pasižiūri, sako, *atnešk man tą duoninę ir tuos Nepriklausomybės indus. Gerai*, sakau aš, *visą balkoną galiu atnešti*.
Tai ir mano silkines reiktų.
Ir vazeles.
Jo.
Tada tai būtų gyvenimas.
Gyvenimas be vazelių.
Šakės.

/: IX scena /:

mykolas */:* Buvo mano gimtadienis. Atėjo teta, viena pati, jai su akim negerai, bet atėjo, ir su ausim, bet ji taip šypsojosi, viską, dovanų man atnešė ausines. Ir su koja negerai.

Mama visai pratrūko. Ėmė skaičiuot, kiek jau čia nugyvenau, ir kad jau nedaug liko, ir kad jau sunku man kapinėse. O aš mindau ją, mindau, sakau, nu ką tu čia, nu ką tu

čia, ir viskas. Valgyti buvo žuvies ir mėsos, prie žuvies – karštos daržovės, prie mėsos – žirneliai. Man viskas patinka, aš viską valgau, bet labiausiai patinka paštetas. Pašteto nebuvo, kodėl – nepaklausiau. Reiks paklaust gal kurią dieną, kažkaip išėjo šventė su minusu, kai be pašteto.

Mano mama labai gerai moka prižiūrėti gėles. Ji į kapines gali bet ką jums atnešt, ir žydės, ir nevys. Bet ką. Imkit savo pelargonijas, alijošius, krapus, viskas žaliuos ant kapų kaip pasiutę.

Kai kas sako, kad kapinėse daržovių negalima. Bet mes čia turim tokį savo darželį mažiuką, už tualetu. Labai gerai auga viskas. Ypač šakniavaisiai, bulvių turim, ropių. Ir cukinijas pernai ėmėm augint. Didelis derlius būna, karučiu vežam, valio. Reikia mokėt suktis.

Iš gėlių, jei įdomu, labiausiai aš mėgstu ledinukus. Jie taip gerai laikosi, visą vasarą žydi, nebijo sausros, nieko nebijo. Kapinėse niekada nepučia vėjas. Mano tėvas turi karutį ir kabluką, su karučiu iki kabluko, su kabluku namo... Aš niekad ir negyvenau kitokio gyvenimo. Tik kapinės ir kapinės.

Vaikystėje kapinėse labiausiai mėgdavau įsivaizduoti, kad čia – milijonas smėlio dėžių. Mama su tėčiu neturėdavo laiko, tai aš kapstydavausi, ypač tose, kur su smėliuku. Atsinešdavau grėbliuką, ir po žaidimų viską sugrėbdavau. Labiausiai mėgdavau kasti duobes, pilti į jas vandenį ir mesti ten visokius šapus, lapus. Sriubą virdavau. Iš naujų kapų prisinešdavau naujos žemės ir naujų žiedlapių ar dar ko. Paauglystėj sėdėdavau prie tų kapų, prie kurių yra suoliukai. Sėdėdavau ir dūšaudavau apie kokią romantiką.

Man tai čia viskas kaip namie. Tik kad nėra interneto. Valgom mes už kiosko, nusisukę į sąvartyno pusę. Neturim čia kur pasišildyt, tai mama pridaro sumuštinį, o aš – arbatos į termosą. Vakar padariau šventę – buvo kakavos. Kakava kapinėse. Bet visko būna gyvenime.

/: X scena /:

Julia /: Laba diena, maišelio reikės?

pirkėja /: Turiu savo, ačiū.

vytukas /: Aš sėdžiu ant palangės, galvoju, ar užsikelti koją ant kojos, ar ne. Šiandien dar leido nedirbt. Aš pastebiu, kad prie kasos visiškai nesiderina mano ilgas kaklas ir didelės akys. Aš gi žinau, kokios mano akys. Aš jaudinuosi ne dėl to, kad čia daug žmonių. Manau, kad geriau man būtų dabar sėdėti prie juodo šuns ir laukti, kol nuo jo ant manęs užšoks blusa. Tada visas mintis galėčiau nukreipti į šitą blusą, ne į jokią mamą, ne į jokią Humaną.

Julia /: Trylika eurų keturiasdešimt.

pirkėja /: Kortele galima?

Julia /: Prašau, čia.

Julia /: Ko tu jaudiniesi?

vytukas /: Nežinau, užia viskas. Vemsiu. Žmonių čia per daug. Kodėl jie ne savo namuose ir ne prie upės?

Julia /: Žmonės visą gyvenimą neturėjo ką apsirengt, tai dabar nori atitaisyti neteisybę. GERBIAMI PIRKĖJAI, SKELBIAME LAIMINGĄ PUSVALANDĮ! Artimiausią pusvalandį visos prekės – už pusę kainos!

vytukas /: Pusvalandis, kai gali sau leisti daug daugiau. Du sijonus vietoj vieno, du vyrus ir dvigubą espresso. Man įdomu, ant kokios kėdės tu dabar sėdi, mama, ant

kokio dviračio važiuoji, koku grindiniu eini, į priekį ar atgal. Ar tu irgi laiminga tik pusvalandį?

julia /: (sėdasi ant kelių) Gal čia ir ne tavo vieta.

vytukas /: Gal man reikėtų atsistoti prie batų lentynos. Gal prie batų labiau derėtų mano nelygus veidas ir nenormaliai iškilę skruostai. Julia vėl su didele iškirpte ir kalba man kaip šuniui.

julia /: Galėsim pasimėginti paskui. Tu stovi, aš taip ateinu, aš ne pardavėja, o pirkėja, o tu toks vyras vyras, ir man batus pasiūlai juodus, ant aukšto kulno.

vytukas /: Ant kulno aš niekada.

julia /: Tai kokius?

vytukas /: Aš kroksus tau.

julia /: Kodėl?

vytukas /: Todėl, kad kroksai moterims be paslapties.

julia /: Laba diena. Maišelį, matau, turite.

pirkėja /: Kokios jūs panašios.

julia /: Visi taip sako.

pirkėja /: Gražuolės.

julia /: Ačiū.

pirkėja /: Jūs Baranausko?

julia /: Vaičiukaičio.

pirkėja /: Aaa. (nusivilia)

julia /: Dvidešimt šeši eurai.

pirkėja /: Daug lupat.

julia /: Daug imat.

pirkėja /: Imu, kiek reikia.

julia /: Tai žinoma.

monika /: Keičiam ką.

julia /: Ok.

(tyla)

vytukas /: Tai ką tu, sakau aš, nes Monika be iškirptės ir gražesnio veido.

monika /: Nieko, dirbu. O tu?

vytukas /: Man sakė dar šiandien galima slankioti aplink batus ir vaidinti daugiau mažiau šunį.

monika /: Dirbt nenori?

vytukas /: Tai noriu.

monika /: Nu jo, Humanoj visi nori. Čia šita Humana – tai Vilnius mūsų kaime, čia visai kitas gyvenimo tempas įėjus. Jauti?

vytukas /: Nėra čia jokio tempo, čia trylika žmonių per valandą, čia miręs kraštas.

monika /: Eik tu, ypač vakarais, žmonės plaukte plaukia, visi perka, nori pasipuošti, nors neturi kur eiti, jie į daržą puošiasi, pas kaimynę druskos puošiasi, bet jiems gyvenimas, man kažkaip smagu matyt, kad jie nori būti gražūs. Kaip Vilniuj. Laba diena. Maišelio reikės?

pirkėja /: Kiek kainuoja?

monika /: Dešimt centų.

pirkėja /: Nu ir lupikai. Visa šeima tokia pati.

monika /: Tai neimsit?

pirkėja /: Imsiu.

monika /: Trisdešimt keturi eurai dešimt centų bus. Toks dalykas su tuo Vilnium – ten nėra tapatybės. Niekas nieko apie tave. Upė, asfaltas, dangoraižis, o apie tave tylą, niekas nekreipia dėmesio.

vytukas /: Jos palaidinė iš perregimo audinio, bet nieko nesimato. Kaip tai įmanoma? Jai trukdo dėmesys.

monika /: Va toks dėmesys? Trukdo.

vytukas /: Tai reikia važiuoti, jei trukdo, nereikia stovėti prie kasos.

monika /: Ką?

vytukas /: Aš tik dabar pastebiu, kad ant Monikos kaklo yra apgamas, kurį kažkada bučiuosiu. Vilniuj yra giminių.

monika /: Aš pas Beržinius negyvensiu.

vytukas /: Kodėl, sakau aš, ir pagalvoju, kad Monikai krosų neduočiau. Jai reikia basai.

monika /: Aš su giminėm nenoriu. Tada nesijausiu kur nors išvažiavus. Tas pats kaimas bus. Aš pirma užsidirbsiu ir nereikės jokių giminių.

vytukas /: Kokia ji išdidi.

monika /: Ne, tu nesupranti? Aš žinau, kad Beržiniai įdarbins mane savo kapinėse. Sėdėsiu irgi prie tų gėlių ir į kapus spoksosiu. Aš gyvent noriu. Man kapai ne gyvenimas. Aš noriu pasiimt kavos išsinešimui, užkilt ant dangoraižio stogo ir žiūrėt į visą tą judėjimą.

vytukas /: Tu dar truputį princesė. Bet tau netinka princesė.

monika /: Aš ne princesė, aš žinau, kur man baigiasi laisvė. Kapuose man baigiasi, ok?

vytukas /: Aš tave galiu nusivežti ant stogo.

monika /: Rintai?

vytukas /: Daug laiptų bus. Reikės palikti batus apačioj.

monika /: Nieko.

vytukas /: Norėtum?

monika /: Labai.

vytukas /: Su manim?

monika /: Nesvarbu, su kuo. Bet su tavim irgi.

vytukas /: *Su tavim irgi* skamba stipriai.

monika /: Laba diena.

julia /: Aš aptarnausiu.

pirkėja /: Maišelio nereikės, ačiū. Kiek šitie karoliai kainuoja? Aš labai visą laiką svajoju apie tokius karolius. Visą gyvenimą, kiek save atsimenu, labai norėjau tokių spalvotų medinių karolių.

julia /: Trys eurai.

pirkėja /: Trys eurai? Kaip gaila. Tai dabar viskas, ate mano karoliai. Su tokiais karoliais ir į balių, ir į Šiaulius, ir pas kleboną, niekas negėda. Aš jų nenusiimčiau visai, ir miegočiau su jais. Man kartais va kas nors taip įstringa ir viskas. Pavyzdžiui, įstringo, kad kiaušinius valgyti sveika, tai ir valgau. Visokius – virtus, keptus, įdarytus, kiekvieną dieną. Omletas nuo kiaušininės skiriasi. Kiaušininėj kiaušiniai cieli, o omlete suplakti. Man patinka plakti. Aš plakčiau nors ir visą dieną. Ir tarkuot patinka. Aš galėčiau dirbt kokiam ceche tarkuotoja. Čia mano svajonė. Morkas arba sūrį labai malonu.

julia /: Ponia, ar imsite karolius?

pirkėja /: Per brangūs man, aš neturiu tiek pinigų.

julia /: O už kiek imtumėt?

pirkėja /: Aš už eurą gal kaip nors, bet ir tai.

julia /: Tai imkit už eurą.

pirkėja /: Tikrai?

julia /: Imkit ir nesukit sau galvos.

pirkėja /: Tai ačiū, panele, nu tikrai labai ačiū, aš jus pavaišinsiu kurią dieną kavos puodeliu su šokoladu, ar gerai? Man teta parvežė šveicariško, visai kitoks nei mūsų muilinis. Va ten tai šokoladas, va ten tai reikalas. Aš su šitais karoliais jums kavą virsiu, dabar mano gyvenimas bus kitoks. Ir vyras sugriš, kai su tokiais karoliais pamatys. Tai aišku sugriš, ačiū, panele, čia jūsų vyras?

julia /: Čia mano pusbrolis, ponio, LAIMINGAS PUSVALANDIS BAIGIASI, KAS IŠSIRINKOTE PREKIŲ, ATEIKITE PRIE KASOS. DĖKOJAME.

pirkėja /: Geri žmonės jūs, sėkmės, šitie karoliai man gražins laimę, pamatysit.

julia /: Sėkmės.

vytukas /: Nieko negražins. Visokie karoliai yra juoda apgavystė.

monika /: Karoliai yra karoliai, moterys pačios juos mitologizuoja.

vytukas /: Turėtų būti labai apmaudu vieną dieną, kai mitas baigiasi.

monika /: Bet jis nesibaigia. Moterys ir numiršta su tais karoliais, kepdamos savo negrižtantiems vyrams amžiną kiaušiniene.

julia /: Nu jo, jeigu jau net karolių negali įsitvert, tai visai krachas.

monika /: Nu, nors karolių, o ką.

/: XI scena /:

teisėjas I /: Gerai, iškart prie reikalo. Kas jūs tokie.

daiva /: Aš Daiva.

jurgis /: Aš ne Daiva.

daiva /: Jo, jis ne Daiva, o aš Daiva. Aš moteris, man dvidešimt šeši.

jurgis /: Aš vyras, man dvidešimt šeši.

daiva /: Mes abu vienodo amžiaus.

jurgis /: Abiem dvidešimt šeši.

daiva /: Abiem.

teisėjas II /: Tas, kur ne Daiva, kuo būsite vardu?

jurgis /: Jurgis.

daiva /: Jurgis.

teisėjas I /: Susituokę?

daiva /: Taip.

jurgis /: Taip.

teisėjas I /: Kur tuokėtės?

daiva /: Tai bažnyčioj.

teisėjas II /: O jūs?

jurgis /: Ir aš.

teisėjas II /: Toj pačioj?

jurgis /: Tai mes kaip ir kartu.

teisėjas II /: Tai kartu toj pačioj.

teisėjas I /: Vaikų turit?

jurgis /: Tai jau kaip ir turim.

teisėjas I /: Kaip ir?

jurgis /: Nu turim.

teisėjas I /: Gerai, nuo pradžių: kodėl į vestuves nepakvietėt savo motinos?

daiva /: Aš?

teisėjas I /: Jūs.

daiva /: Tai aš tai... Ji niekada į jokias šventes neina, tai ir nekviečiau.

jurgis /: Jo, į jokias.

teisėjas II /: Kaip į jokias.
daiva /: Nu į jokias. Aš augus su tėvu, o ji mane tik pasiimdavo sekmadieniais į drabužių parduotuvę. Tai aš paskui dar į šventes kviesdavau, bet kad neišėjo.
teisėjas II /: Kodėl neišėjo?
daiva /: Jai reikalų visada yra.
teisėjas II /: Kokių?
daiva /: Per pirmą koncertą muzikos mokykloj jai atvežė malkas į sodybą, per antrą ji jau būtinai turėjo pjaut žolę sodyboj kaip tik tą dieną, per trečią grybavo Dzūkijoj, nes kaip tik geras savaitgalis išpuolė grybavimui, per išleistuves jai mirė kažkoks klasiokas, o per gimtadienius dažniausiai serga. Visada serga per gimtadienius, nes mano gimtadienis žiemą, tai nesirgti jai niekaip neišeina.
teisėjas II /: Kuo serga?
daiva /: Temperatūra pakyla arba kokią koją skauda.
teisėjas II /: Kokią?
daiva /: Tai arba dešinę, arba kairę.
teisėjas II /: Aišku.
teisėjas I /: Ar jūs suprantate, kad kvietimas į vestuves motinai yra privalomas per amžių amžius?
daiva /: Tai ji vis tiek nebūtų ėjus.
teisėjas II /: Bet kvietimo ji norėjo.
daiva /: Aš tai norėjau...
teisėjas I /: (nutraukia) Gerai, kitas klausimas: kodėl nekrikštijat savo vaiko?
daiva /: Nes krikštas yra spaudimas.
jurgis /: Spaudimas buvo jau vestuvės.
daiva /: Mes nežinom, kas tos vestuvės.
jurgis /: Iš vestuvių mes supratom tik spaudimą.
daiva /: Dabar mes turim vaiką, mes jau drąsūs.
jurgis /: Ir nepasiduosim nei jūsų, nei ne jūsų spaudimui krikštyti vaiką.
daiva /: Nes mes nesuprantam tų krikštytųjų vapšie.
jurgis /: Nes net mano mama nesupranta, bet ji dar po padu.
daiva /: O mes nebenorim būti po padu.
jurgis /: Viskas.
teisėjas I /: Nesavivaliaukit.
daiva /: Mums nesvarbu, ką jūs pasakysit, jūs eikit po velnių.
teisėjas II /: Ką jūs sau leidžiat.
daiva /: Mes turim vaiką, o jūs neturit.
jurgis /: Jo, ir neturėsit niekados.
daiva /: O mes turim.
jurgis /: Ir mums patinka.
daiva /: Mes jauni tėvai.
jurgis /: Niekas dabar niekur neskuba.
daiva /: Jo, laukia trisdešimt penkių, keturiasdešimties.
jurgis /: Laikas labai išplatėjęs.
daiva /: Daug laiko dabar.
jurgis /: Ir paskui būna seni tėvai.
daiva /: O seni tėvai yra pasmerkti, viso gero.
jurgis /: Energijos nebėra.
daiva /: Mums tai yra.
teisėjas I /: Nesivavaliaukit.
jurgis /: Mes nejaučiam jūsų viršenybės.

daiva /: Jūs mums ne viršininkai.
jurgis /: Mes einam iš čia, ir ką jūs mums.
daiva /: Geros dienos, mes einam pas savo vaiką, nes mes turim vaiką.
jurgis /: Viso geriausio tada.
teisėjas II /: Nepilno proto.
teisėjas I /: Su tokiais geriau nejuokaut.

/: XII scena /:

andrius /: Pasakojau mamai apie tave.
gintaras /: Tikrai? Nu pagaliau. Ir ką ji?
andrius /: Nieko, sakiau, kad darai balandėlius be bulvių ir be padažo, bet skanūs vis tiek. Ir kad mėgsti lygint.
gintaras /: Lygint?
andrius /: O tu ką – ne?
gintaras /: Nu nieko, galiu ką nors išlygint.
andrius /: Tai va.
gintaras /: O ką ji šiaip?
andrius /: Tai nieko. (tyla) Bus mano giminės susitikimas. Galėsi važiuot kartu.
gintaras /: Kada?
andrius /: Birželio šeštą.
gintaras /: Kur?
andrius /: Turi sodybą teta. Susipažinsi iškart su visais.
gintaras /: Tai mes važiuosim? Abu?
andrius /: Nenori?
gintaras /: Ne, man keista, kad tu nori.
andrius /: Mama nepakeltų. Jau dėl pusbrolio supyko.
gintaras /: Tai jo, bet kad ir mane. Taip iškart visiems.
andrius /: Nu kas tau yra?
gintaras /: Tai viskas ok.
andrius /: Aš tik, žinai, pasakysiu tau iš karto: mano giminė labai keista. Labai visokių yra. Pamatysi ko nematęs.
gintaras /: Mano reikalai ne geresni.
andrius /: Ane?
gintaras /: Pas tave turbūt nėra tetos, kuri vaikus mudo su guminėm pirštinėm, o vietoj trintuvo sukramto maistą ir išspjovusi sumaitina?
andrius /: Geras.
gintaras /: Taip kad ramiai.
andrius /: Aš tai galvoju, kad labai lengvai giminė gali atbaidyti naują žmogų.
Drąsiai.
gintaras /: Kodėl?
andrius /: Vis tiek yra kertiniai bruožai.
gintaras /: Nėra. Pas mane visi muzikantai, o aš inžinierius. Neturiu pagrindinio geno. Ir ką tu man?
andrius /: Bet vis tiek. Kaktos bus vienodos ar nosys, koks nors palinkimas į priekį, išdidumas, paveldima depresija arba Parkinsonas. Kažkas bus.
gintaras /: Manęs tai negąsdina.
andrius /: Man parodyti giminę baisiau nei nusirengti pirmą kartą.
gintaras /: Man nusirengti pirmą kartą iš viso nieko.

andrius /: Visai?
gintaras /: Ne.
andrius /: Man tai yra truputį dalykas.
gintaras /: Iš kur tie tavo kompleksai?
andrius /: Nežinau. Bet aš nekenčiu savo giminės, tai turbūt iš to išeina ir nemeilė sau.
gintaras /: Tai pradėk nuo giminės.
andrius /: Jo, iš tikro gal sveika į savo giminę pasižiūrėti. Save pamatyti daugybėje kartočių.
gintaras /: Kodėl kartočių? Du pusbroliai gali būti kaip lapė ir sraigė – nulis panašumo.
andrius /: Bet vis tiek bus, aš sakau, ir lapė, ir sraigė tam pačiam miške. Kažkoks kraujas bus. Kažkoks giminės kvapas.
gintaras /: Gerai, tada važiuosim, tu pasižiūrėsi ir įvertinsi save iš naujo. Išvesi kažkokį bendrą matą iš tų visų kūnų, dantų, žandikaulių, stuburo formų, sąmonių ir nuovokų.
andrius /: Ir viskas.
gintaras /: Ir aš visiems prisistatysiu.
andrius /: Man mažiau rūpi šokas, kurį patirs jie, nei šokas, kuris teks tau.
gintaras /: Aš vyras, ok?
andrius /: Bet šitaip bus geriau. Visi iš karto ir viso gero.
gintaras /: Nu.
andrius /: Aš tai nei važiuočiau, nei ką. Man nereikia, aš nenoriu apsimetinėti, kad mėgaujuosi visu šituo giminiavimusi. Man va čia, aš vemsiu. Bet aš ir taip jau nusidraskęs, man mamos gaila. Aš tik dėl jos čia, man čia nereikalinga.
gintaras /: Aišku, kad reikalinga. Tau taip tik atrodo.
andrius /: Yra kažkoks valas, kuris laiko tave kaip žuvį, prarijusią kabliuką. Žinai, kad jeigu sukąsi dantis stipriau, kraujo bus daugiau. Todėl verčiau nesipriešini ir vieną kartą pasuki, kur traukia žvejys.
gintaras /: Tai aišku.
andrius /: Vieną kartą ir dešimčiai metų ramu.
gintaras /: Kas čia?
andrius /: Mano tėvas.
gintaras /: Irgi plikas. Dar ir baikeris?
andrius /: Nu kaip ir.
gintaras /: Tai kaip čia suprast?
andrius /: Ką tu čia nori suprast?
gintaras /: Plikas baikeris blet.
andrius /: Ko tu čia susireikšmini?
gintaras /: Kas aš tau, tėvas blet?
andrius /: Nieko ne tėvas, kas tau yra.
gintaras /: Iš karto reikėjo sakyt.
andrius /: Ko tu čia panikuoji? Sutapimas ir viskas.
gintaras /: Ne, bet tikrai?
andrius /: Kuo tu mane laikai?
gintaras /: Ok, aš atsiauginsiu plaukus ir persėsiu į automobilį. Aišku?
andrius /: Absoliučiai.
gintaras /: Nu žiūrėk.
andrius /: Apsiramink, ok?

/: XIII scena /:

daiva /: Labas, Mykolai.

jurgis /: Labas.

mykolas /: Sveiki sveiki.

jurgis /: Mes atvykome savo senelių aplankyti.

daiva /: Tai gal ne senelių, o senelių kapelių.

jurgis /: Jo, kapelių, Mykolai.

mykolas /: Gėlyčių imsiti?

daiva /: Imsim, kokių duosi, tokių imsim.

mykolas /: Tai imkit šitų mažų rūtelių. Daug susodinus gražiai atrodo.

daiva /: Tai kad mums neišeis daug.

jurgis /: Mums geriau, kad užtektų vieno.

daiva /: Kad koks kupstas būtų gal.

jurgis /: Jo, kupstas ir daug žiedelių.

mykolas /: Tai va kokį tokį?

daiva /: Jo, kokį tokį.

mykolas /: Žvakių? daiva /:

Nebeišeis jau. mykolas /:

Tai aš pridėsiu.

daiva /: Tu, Mykolai, geras žmogus esi.

jurgis /: Mes tavęs nepasveikinom su gimtadieniu.

daiva /: Bet mums tą dieną gimė vaikas.

jurgis /: Tai kaip ir nespėjom.

mykolas /: Nieko tokio.

jurgis /: Tu mus gal palydėsi?

mykolas /: Tai žinoma.

daiva /: Tu toks dievobaimingas.

mykolas /: Kad ne.

jurgis /: Kaip tai ne? Turi dievulio lipduką.

daiva /: Jo, ir mes tokių norėtume.

mykolas /: Galėsiu padovanoti jūsų vaikeliui tokį lipduką.

daiva /: Jis labai džiaugsis.

mykolas /: Tai gerai.

daiva /: Aš tai dar labai norėčiau dievulio arba angelėlio formos atšvaito. Lipdukas tai ką, o atšvaitą visi mato.

jurgis /: Jo, tada visiems viskas aišku, kas čia tikras katalikas.

daiva /: Žinok, Mykolai, paprasčiau gyventi, kai kiti galvoja, kad katalikas.

jurgis /: Kur tu tą atšvaitą dėsi?

daiva /: Aš mūsų vaikui prisegčiau, kad jį saugotų, nepaisant visko.

jurgis /: Tai tu katalikė?

daiva /: Nu aš tikiu, pavyzdžiui, kad angelėlio atšvaitukas saugo kažkiek. Nu bent per gatvę einant žinok. Ten viso kito man nereikia, ritualų ten tu, bet jeigu priklijuosiu dievulio lipduką prie vaiko lovos, tai tikrai ramiau miegosiu.

(tyla)

daiva /: Kodėl tu nieko su mumis nekalbi, Mykolai.

jurgis /: Jo, tu nieko su mumis nekalbi.

mykolas /: Aš kalbu.

daiva /: Bet tu nekalbi.

jurgis /: Jeigu jis su mumis nekalba, tai kam jis kartu eina?
daiva /: Jo, neik kartu. Nereikia mums.
mykolas /: Bet aš noriu.
daiva /: Jei norėtum, tai kalbėtum.
jurgis /: Eik iš kur atėjęs.
daiva /: Tu geras žmogus.
jurgis /: Bet tu nekalbi.
daiva /: Tai nieko tokio, bet tu eik iš kur atėjęs.
jurgis /: Susitiksime kitą kartą.
(Mykolas sumišęs nueina)
daiva /: Keistuolis.
jurgis /: Nu žinai, kapinėse augęs.
daiva /: Jis gal ne visai pilno proto?
jurgis /: Matyt.

/: XIV scena /:

vytukas /: Čia Monika, mama, aš jau tau apie ją pasakojau. Čia mano pusseserė, tu gi žinai, tavo dukterėčia. Bet mes su tavim niekada nežinojom, kokia ji graži. Ji tokia labai graži, tokia moteriška. Ji nieko nesako, ji žiūri į mane ir tyli, viskas šiandien aišku, nes jos suknelė su burbuliukais. Niekada aš šitų burbuliukų nesupratau.

monika /: Julia bėgioja.

vytukas /: Julia bėgioja, sako ji, o pati stovi atokiau, truputį tarp pirštų suka suknelės kraštą.

monika /: Aš nebe.

vytukas /: Monika nebebėgioja.

monika /: Atsibodo, nėra čia kur bėgti visiškai. Ten toliau jau greitkelis, o palei kiemus toks ir malonumas.

vytukas /: Ateik.

monika /: (sėdasi ant kelių)

vytukas /: Tavo suknelė su burbuliukais.

monika /: Nepatinka?

vytukas /: Žiemą, kai sninga, gal ir būtų galima. Koks dabar metų laikas? Aš visiškai pamiršau. Man dabar ir žiema, ir sninga, ir Monika.

monika /: Žinai, radau seną tėvo fotoaparata. Dabar fotografuoju.

vytukas /: Sesė?

monika /: Ne sesė, neatspėsi.

vytukas /: Save?

monika /: Tėvą, kai jis būna girtas. Žinai, būna toks jausmas. Kai negeria, tai tu tą dieną galvoji – va, viskas, jau baigėsi, geras žmogus, buvo paklydęs, gyvenimas yra gražus. O tą dieną, kai vėl prisigeria, viskas, atrodo, kad niekada ir nebuvo geras, kad pabaiga yra visada, kad šūdas absoliučiai. Aš padarysiu savo tėvo parodą ir per kitą minėjimą pristatysiu visuomenei.

vytukas /: Tu nori sudirbt savo tėvą?

monika /: Man atsibodo. Visi jį gerbia labai.

vytukas /: Aš tave gerbiu.

monika /: Jo?

vytukas /: Aha. Tu stipri. Tu graži. Tu skaniai kvepi.

monika /: Kodėl pas mus nepasilikai?

vytukas /: Aš gi tavo pusbrolis.
monika /: Ir ką?
vytukas /: Ir mūsų kraujas tas pats.
monika /: Paklausk manęs. Šiandien viskas yra padrika.
vytukas /: Taip tik atrodo.
monika /: Nebėra nieko, kas mus laikytų.
vytukas /: Taip irgi atrodo.
monika /: Ok, aš pasakysiu kitaip: aš atsisakiau visko, kas laikė mane.
vytukas /: Ir ką?
monika /: Kai viduj yra šita va laisvė, va šita, tai viskas. Tai per tą pačią dieną įmanoma ir liepa, ir sniegas. Supranti, ką noriu pasakyti?
vytukas /: Nevisai. Tai dabar liepa? Kodėl tada mano megtukas pūkuotas?
monika /: Ne liepa, Vytuk, dar gerokai prieš. Bet nesvarbu, svarbu, kad mes šiandien sėdim ant kelių visiems, kurie mums patinka, mes glostom galvas ir maudomės nuogi, jei tik norim, nes nebėra, kas varžytų visame šitame tinkle. Giminė nebeveikia – tai ne motyvas. Tai tik planas, kad žinotum, iš kur atsiradai tu ir tavo tėvai. Kas yra pusbrolis? Aš galiu mylėti savo pusbrolių. Aš netoliaregė, aš žiūriu į tai, ką turiu rankose. Va čia turiu tave ir viskas. Mano rankos pilnos.
vytukas /: Bet nepilnos.
monika /: Aš kalbu apie šitą minutę. Aš visiškai pasiduodu, man nereikia jokios krypties. Mes mylim po daug, toks yra žmogus. Ir jeigu aš dabar pradėčiau galvoti, koks kraujas teka tavo ir visų kitų žmonių venomis, man susipainiotų viskas. Aš turėčiau visą laiką aiškintis, ar nėra kiekvienas žmogus kurios nors eilės giminaitis. O galų gale juk yra, visi yra kažkiek susiję. Aš apie kraują negalvoju, tai neįmanoma, aš galvoju apie akis. Va šitos akys žiūri į mane tigrą, tykančio grobio, akimis. Ir aš noriu būti grobis, man tai patinka.
vytukas /: Tu esi mergaitė. Tau viskas atrodo paprasta. Aš daug ką niekinu, bet giminės ne. Niekada. Aš pas visus lankausi, su visais palaikau ryšį, visiems į akis žiūriu. Visi yra keisti, savotiški, kažkas vienoks, kažkas kitoks, bet giminės prievolė nėra būti panašiems vieni į kitus. Šitiems karoliams reikia tik išlikti suvertiems ant tos pačios virvelės. Kad bendras planas, pasižiūrėjus iš toliau, būtų panašus į karolius, o ne į M&M'sus, krentančius iš geltono giminės celofano. Man patinka mirkti šitoje giminystės maudykloje. Čia vyksta daug įdomių dalykų. Bet viena aš supratau jau galutinai – šeima yra vienintelis išlikęs stabilus reiškinys.
monika /: Joks nestabilus.
vytukas /: Stabilus. Galima norėti, kai tai būtų stabilu.
monika /: Tu nori?
vytukas /: Noriu.
monika /: Tai kodėl pabėgai iš namų? vytukas /:
/: Nes mama nenori to stabilumo. monika /:
Tai kodėl sodiniesi mane ant kelių? vytukas /:
Aš noriu jausti tavo kvapą.
monika /: Tu griauni giminės stabilumą.
vytukas /: Griaunu, ir dėl to jaučiuosi negerai.
monika /: Negerai?
vytukas /: Negerai, ir kai tave pabučiuosiu, vėl bus negerai. Bet neišeina kitaip. Aš dabar pamirštu savo giminystę.
monika /: Bet paskui prisiminsi.
vytukas /: Prisiminsiu.
(meilė liejasi laisvai)

(grįžta Julia)
monika /: Tai pabėgiojai?
julia /: Nu.

/: XV scena /:

Reikia gerbti viską.
Ką reikia gerbti.
Viską reikia gerbti.
Viską.
Šventes.
Gimines.
Negimines.
Nešventes.
Tu gerbi?
Gerbiu.
Kas yra pagarba šventei?
Aš tai pagarbą taip suprantu: jeigu tu matai, kad šventėj nėra nieko, tik tuštuma, tik spengia viskas, reikia atsistoti ir išeiti.
Tas nėra paprasta.
Atsistoji ir išeini, viskas labai paprasta.
Tikrai nėra paprasta.
Atsistoti tai gal visai nieko. Bet va išeiti.
Išeini ir viskas.
Ir nespengia.
Tau dažnai spengia?
Dažnai.
Dėl ko?
Dėl visko.
Man tai ne dėl visko.
O dėl ko?
Man spengia tik tada, kai visi dairosi, vieni į kitus žiūri, ir toliau dairosi, ir nieko.
Dairymasis žmogui kenkia.
Žmogus ne katė.
Ir ne šuo.
Ne višta.
Ne arklys.
Ok, mirė diedukas Anatolijus.
Anatolijus?
Mamos pusseserės vyro brolis.
Teisingai.
Reikia paskambinti.
Reikia nuvažiuoti.
Nevažiuosiu.
Neskambinsiu.
Kas jį pažinojo?
Mamos pusseserė.
Mamos pusseserės vyras.
Užuojauta.

Reikia sakyti „nuoširdi užuojauta“, nes vien tik „užuojauta“ skamba kaip „skanaus“.
Nuoširdi užuojauta.
Kaip gali būti nuoširdi, jeigu mes iš viso to Anatolijaus nepažįstam?
Pažįstam. Toks plikas, nosis ilga, vargonininkas.
Aš ne vargonininkas.
Kas tu.
Aš batų pardavėjas.
Tu batus parduodi?
Aš viską apie batus išmanau.
Batai žmogui veidą pataiso.
Su gerais batais toli nueisi.
Netoli.
Ne batai nueiti toli duoda.
Batai.
Kojos.
Ne kojos.
Ne batai.
Užuojauta.
Su gerais batais būtų tempęs dar dienele.
Taip manai?
Žmonės pamiršta impregnuoti odą.
Aš pamirštu.
Man nesuprantamas batų santykis su vandeniu.
Tu į balą lipi?
Lipu.
Tai ir visas santykis. Ir viso gero.
Ane?
Tai kokie čia batai, jeigu aš net į balą negaliu?
Tai impregnuok.
Impregnavimas padeda visais gyvenimo atvejais. Aš viską impregnuoju.
Man reikia impregnuoti rankinę.
Man paltą.
Kelnes.
Žmoną.
Giminę.
Ir tada viskas bus gerai.
Ir jokie Anatolijai nemirs.
Visi vargonuos bažnyčiose ir matys tame didelę prasmę, nes viskame čia labai pilna visokios prasmės.

/: XVI scena /:

mykolas */:* Kioskui buvo dvidešimt metų. Statėm su tėvu. Mes ir žiemą prekiaujam, todėl įsistiklinom, mama pakabino užuolaidas. Šitas kioskas buvo gražesnis už mano kambarį namuose. Prie durų kabėjo paveikslukas. Avis ir ėdžios, gal nuplyšo nuo kokios prakartėlės, bet vis tiek gražu. Ir kalendorius buvo su Marija, Marija su gražia suknele ir vaikelium. Šitas skėtis irgi neblogas, bet prekiauti kapų gėlėm po spalvotu skėčiu kažkaip nepadoru. Žmonės skuba, nesustoja pasikalbėti.

teisėjas II */:* Jau reikia eiti, būsite apklausiamas.

mykolas /: Už ką?
teisėjas II /: Nieko, šiaip. Nekreipkit pernelyg didelio dėmesio.
teisėjas I /: Laba diena, sėskitės. Kodėl ant jūsų kiosko užvirto medis?
mykolas /: Nieko nežinau.
teisėjas I /: Kodėl jums nepaskambina jūsų pusbroliis?
mykolas /: Nežinau.
teisėjas II /: Gal numirė?
mykolas /: Numirė?
teisėjas II /: Juokauju.
mykolas /: Nejuokinga.
teisėjas I /: Kodėl jūsų giminaičiai sugadino giminės susitikimą?
mykolas /: Aš nežinau, kodėl.
teisėjas I /: Jūsų profesija?
mykolas /: Kapų gėlininkas.
teisėjas II /: Ar jūs ką nors išmanote apie žmones?
mykolas /: Visiškai nieko.
teisėjas I /: Santykiai su tėvais?
mykolas /: Atleiskite?
teisėjas II /: Kokie jūsų santykiai su tėvais?
mykolas /: Mes labai graži šeima.
teisėjas I /: Ar manote, kad reikalinga bausti jūsų pusbroli, kuris jums nepaskambino?
mykolas /: Nereikalinga.
teisėjas II /: Patikslinkite.
mykolas /: Geriau, kai žmogus nepaskambina, tada išlieka kažkokia viltis. O kai paskambina, tai jau vilties nėra.
teisėjas I /: Ar manote, kad reikalinga teisti jūsų giminaičius, kurie sugadino giminės susitikimą?
mykolas /: Nieko tokio.
teisėjas II /: Koks bus paskutinis jūsų žodis?
mykolas /: Planavau šalia gėlių kapinėse dar atidaryti kebabinę.
teisėjas II /: Prašau?
mykolas /: Žmonės iš kapų grįžta pavargę, alkani. Toj kebabinėj būtų ir kur rankas nusiplauti, ir kur atsisėsti. Populiarumas garantuotas. Prie kebabo dar pasikalbėtų.
teisėjas I /: Išveskite šitą žmogų.
mykolas /: Aš tai manau, kad nėra dangaus, yra tik kapinės.
teisėjas II /: Ar čia yra kas nors?
mykolas /: Netikėkit angelais, yra tik varnos ir kankorėžiai.
teisėjas I /: Išveskite, prašau.
mykolas /: Aš tą aiškinausi visą savo gyvenimą.
teisėjas II /: Sudie.
mykolas /: Geriau prie kapo sodininkas, nei kunigas.
teisėjas I /: Tylos, prašyčiau.
mykolas /: Pasodinkit man paparčių. Tada po lietaus atšliauš sraigytės. Bus linksmiau gyventi.

/: XVII scena /:

Giminės susitikimas. Tyla. Vytukas ir mama visą laiką prilypę. Andriaus mama žiūri į Andrių ir Gintarą ir yra ištikta šoko visą laiką. Monikos ir Julios tėvą visi akivaizdžiai garbsta. Visi laikosi šeimomis, šeimomis šypsosi kitoms šeimoms. Kalba bet kas bet ką.

Bet kokios jūs panašios.

Pas mus visi žieminukai.

Šiandien, man atrodo, mes irgi turime gimtadienį. Tai aš iškart nuo mūsų šeimos ir pasveikinsiu, ponias Laima, būkit laiminga, turit nuostabų sūnų, gyvenimas rožėmis.

Ačiū, ką jūs.

Vytukas tai pasaka. Jį čia mes visi pažįstam.

tėvas d /: Čia mano Daiva ir jos vyras Jurgis, bemokslis.

daiva /: Tėvai.

Mes savo mišką pardavėm. Pigiai, kas tau dabar mišką brangiai pirks.

Nu mišką jo, va gyvenamosios paskirties žemę tai labai brangiai gali. Dar žiūrint kur aišku.

andrius /: Baik, čia žvėrelių cirkas. Čia viskas yra vien tik nenorėjimas apsikaulint.

Kiek metų tarp jūsų?

Nepasakysi, kuri vyresnė.

Teta Juzė jau iš lovos nebeatsikelia vargšė.

andrius /: Didžiausias blogis yra, kad žmogus pats nemato savo akių. Greitai baigtųsi visos giminės, jei pamatytume savo veidą, apsimetantį kam nors giminingu.

Aš tai birželį gimus.

jurgis /: Mes su Daiva abu rugsėjį, mes turime naują vaiką, mūsų vaikas balandį, taip pat kaip Mykolas.

Aš šitą giminę laikau savo gyvenimo pagrindu.

Aš tai manau, kad visi čia galim po kokią šeimos prisistatymą suimprovizuot. O ką?

andrius /: Važiavau čia dėl mamos, nes mamą labai myliu.

Skanus žuvies kukuliukai. Iš ko čia tas padažas?

Aš Jurga, kaip visi žinot, dirbu kirpėja. Kerpu žmones visokio plauko ir visokių plaukų. Turiu hobį – keliauju. Buvau Graikijoje ir Ispanijoje, laukia Kroatija.

Kas tas Gintaras?

andrius /: Šitoje giminystėje skęsta visa žmonija.

gintaras /: Apie ką tu čia?

andrius /: Kodėl mano tėvas niekam nesakė, su kuo leisdavo vakarus, kad pats savo brolių nušovė? Kodėl aš visą tą sužinau tik jam mirus? Todėl, kad jis nenorėjo juodintis prieš šeimą. Prieš giminę. Prieš visą šitą žvėrelių kompaniją. Jis turėjo meluoti, kad išliktų orus. Kas yra orumas? Aš jau niekada nebūsiu orus. Aš iš kitų sužinojau, kad tėvas ant mano batų spjaudė.

mama a /: Baik.

Toks malonus visų tonas.

Jau devynios.

Kas čia pučia tuos burbulus?

andrius /: Viskas, sprogo.

Nebepūskit, kiek galima.

Nu bet tai palaukit, šita va Julia, nu tikrai šita pati, yra mano kalendoriuje. Nu ir ji, kaip čia pasakius, visiškai be jokio drabuželio, nu visiškai be jokio, aš atsiprašau. Tai labai graži, aišku, bet tai ten viskas matosi labai gerai. Visos apimtytys, kaip sakant. Ant gegužės, visą mėnesį į mane žiūrėjo va šitos akutės. O tai tau. Labas, Julyte.

mama mj /: Julia?

Aš tai manau, kad jaunimas tegul atskirai, senimas – irgi atskirai.

Tai aišku.

Aš irgi norėčiau to kalendoriaus. Man nuogos moterys kaip gražu. Akta nufotografuoti yra didelis menas. Tik man įdomu, kaip ten tie fotografai dirba. Nu šita, ar perguli, ar ne, ar prieš, ar po, jeigu jau čia atviraujam.

julia /: Mama, aš nieko.

Tai palaukit, kas tas Gintaras?

Gal į svetainę keliamės ir viskas.

Senimas eina pro duris, į kitą erdvę, toliau vakaroti, pasilieka jaunimas.

/: XVIII scena /:

Visi tyli. Geria.

gintaras /: Aš tai čia ne jūsiškis. Aš Andriaus draugas. Tai man taip iš šalies žiūrint viskas labai įdomu.

monika /: Tai kaip čia tau iš šalies viskas atrodo?

gintaras /: Jūs kaip driežai tokie saulėj ant akmens. Visi po vieną, bet uodegos į tą pačią pusę. Čia bendras vaizdas. O taip tai man labai patinka Julia. Draži tu, šaunuolė.

julia /: Čia dėl to kalendoriaus?

gintaras /: Žinai, čia yra didžiausias atkirtis visiems tiems dėdžių ir dėdinių karnavalams. Čia įrodymas, kad tu apie juos visiškai negalvoji, kad tavo galva švari kaip muilo burbulas.

julia /: Aš tikrai negalvojau, kad Alfonsas pamatys tokį dalyką. Nu kaip įmanoma? Bet man tai tegul tik žiūri. Kuo daugiau žiūrės, tuo mažiau visokios gėdos visur. Man ne gėda, aš moteris, ir mano moteriškumas turi teisę būti išeksponuotas.

gintaras /: O tada kaip vyriškumą?

julia /: Nu jo, seniau bent sausio trylikta buvo ir taip toliau, o dabar tai ką.

monika /: Man vyriškumas yra gyventi prie nieko neprisirišus. Va čia tai dalykas, aš šito iš vyrų mokausi.

vytukas /: Kas tau pasakė, kad vyrai neprisiriša?

gintaras /: Kad gal iš viso nebe medžiotojų ir rinkėjų laikai. Moteriškumas ir vyriškumas šiandien yra tik kūno pavidale. Visa kita – niekai.

julia /: Man taip pažiūrėjus tai Andrius yra tikras vyras.

gintaras /: Kame?

julia /: Nu pažiūrėkit, ar ne vyras?

daiva /: Tai labai vyras.

andrius /: Gerai, ko jūs prikibot?

monika /: Baik jau, niekas čia neprikibo.

andrius /: Tai kad prikibo. Iš viso, kam čia būtinai apie tą vyriškumą? Ko jūs čia šypsotės man? Šypsotis neturit kam? Man tai čia šitas visas juokinga.

monika /: Tai juokis tu, aristokratas. Gal nueik kokį vieną sekmadienį pas dėdę Rimvydą, tai baigsis juokas.

mykolas /: Kas ten pas dėdę?

monika /: Myžalai ten pas tą dėdę, ok? Aš einu pas tą dėdę kiekvieną sekmadienį, man jis smirdi, nes nelaiko šlapimo, ir to šlapimo prisigėrę visi kilimai.

andrius /: Tai ko tu ten eini?

monika /: O kas eis? Gal šitas modelis? Grįžusi prašiuosi tris kartus, ir vis tiek to dvoko nepermušu. Bet ką tau, žmogui, daryt? Nelaikai šlapimo ir viskas, ir toks gyvenimas.

andrius /: Tai tu gi gausi butą po to?

monika /: Po ko?

andrius /: Nu kai jis nusisysios galutinai.

monika /: Nieko aš negausiu.

andrius /: Nepasakok. Aš tai nematau, ko čia gėdytis. Kas čia atsisakytų palikimo?

monika /: Man tai taip nuoširdžiai neatrodo, kad palikimas to vertas. Aš ateinu ane, dėdė guli lovoj ir sako: *ar galėsime pasikeisti pamperą, vaikelį, visų pirma, pirmiau net už labas, nes man net labas sakyti nepatogu tokioj padėty, tikrai net labas nesakau, pasikeiskim pirmiausia, vaikelį.* Tu nukloji antklodę, tu kelnes mauni, tu atsegi seną pampersą, ir jau viskas, pabaiga, epilogas, galvoji tu, ar aš iš viso žmogus, jei šitokią bjaurastį man, ar aš ne moteris, ne moteris su manikiūru, kaip man į pasimatymą, jei aš visa įmirkusi, juk šiandien pasimatymas, koks dar pasimatymas, jei tokia šlykštė! Ir tu, uždėjusi naują pampersą, truputį nusišypsai, taip tik vos vos, ir tada virtuvėje susitvardai šito dėdės nepribaigus.

gintaras /: Oho.

monika /: Bet aš tik vieną kartą, o mama šešis.

daiva /: Eina sau.

julia /: Tu čia skundiesi?

monika /: Nieko aš nesiskundžiu, čia mano gyvenimas, aš jį gyvenu. Aš tik noriu pasakyt, kad nėra reikalo čia taip susireikšmint.

(tyla kurį laiką)

gintaras /: Tai gal kokį stalo žaidimą.

julia /: Nebent šaradą.

daiva /: Per šaradas aš visą laiką vaidinu pomidorą. Nu man išpuola visą laiką.

jurgis /: Man tai karutis. Nu kiek bežaisčiau – visada karutis.

daiva /: Tau karutis? Nu man tai pomidoras.

jurgis /: Geriau jau pomidoras, nei karutis.

gintaras /: Jūs abu labai linksmi. Jūs vyras ir žmona?

daiva /: Jo, bet šiaip jau mes turime savą nuomonę apie vestuves ir visa kita.

jurgis /: Bendrą nuomonę, kad nafik visas tas vestuves.

daiva /: Mūsų vaikas nekrikštas, ir mums dėl to galvos neskauda.

jurgis /: Dėl nieko neskauda.

daiva /: Tai aišku, man tai iš viso nieko neskauda, jokie organai.

julia /: Ok, tai gal baigiam apie organus ir pažaidžiam? Davai be jokių grupių, šiaip sau, visi iš eilės.

monika /: Bet tai taip reiktų po daiktą, kuris mus labai charakterizuotų.

gintaras /: Ką čia reiškia?

monika /: Nu jeigu kirpėja, tai žirkklės.

julia /: Ok, aš galiu pirma.

(Julia vaidina, kiti spėlioja)

jurgis /: Tai fotoaparatas.

julia /: Jo!

andrius /: Koks čia tau fotoaparatas.

vytukas /: Tai apie tave visi jau viską žino.

julia /: Ką žino?

vytukas /: Nu kad nuoga.

julia /: Tai ne tame reikalas, aš rimtas modelis, aš kitą savaitę į Paryžių. Aš jau galiu sau leisti PARFUM, o ne EAU DE TOILETE ir ne EAU DE PARFUM.

gintaras /: Tai tu laiminga?

julia /: Ką?

gintaras /: Tai čia laimė?

julia /: Laimė, man jo. Nu kaip, nėra taip jau gryna laimė, man daug ką tenka paaukot.

monika /: Ji pas tuos dizainerius labai daug laiko praleidžia. Ji fotografuojasi net naktį. Net savaitę. Ji gyvena ten pas juos.

julia /: Kas tau yra?

monika /: Tai nieko nėra, aš pasakoju.

(Monika vaidina megtinį)

vytukas /: Ką tu čia vaidini?

monika /: Tai spēkit.

(spėlioja)

jurgis /: Rūbas kažkoks.

monika /: Aha. gintaras

/: Tu ką? monika /: Aš

Humanoj. gintaras /:

Humanistė.

monika /: Jo, bet tai žinai. Galima sakyti, aš niekas, nieko neturiu, išsilavinimo jokio. Mane mama drugeliu vadina ir viskas.

andrius /: Tai tu vis dar kaime?

monika /: Visiškai. Aš visiškai kaime.

andrius /: Nu tai jo.

julia /: Gerai, Vytuko eilė.

daiva /: Tavo vardas Vytukas?

vytukas /: Jo.

daiva /: Geras, kaip tu gražiai su mama. Aš tai niekad taip, aš – mergina – ir niekad taip.

jurgis /: Aš – Jurgis – irgi niekad taip su mama. Jūs labai mylit vienas kitą.

daiva /: Čia tikra meilė matyt.

(Vytukas apygirtis, bando vaidinti)

julia /: Nu palaukit, čia kažkoks kankorėžis.

gintaras /: Koks dar kankorėžis.

(spėlioja)

julia /: Nu tikrai čia kankorėžis.

vytukas /: Gerai, tegul būna.

monika /: Kaip tai tegul būna.

vytukas /: Ko tu nori?

monika /: Man įdomu, ką tu vaizdavai?

vytukas /: Tave.

monika /: Mane?

vytukas /: Aš rimtai, tave vaizdavau. Aš – tave.

monika /: Kodėl tu ją vaizdavai?

vytukas /: Aš vieną kartą ją bučiavau.

monika /: Nu Vytai.

vytukas /: O ji man sakė, kad pusseserė – tai nieko tokio. Paskui pasidarė abortą ir irgi nieko tokio.

monika /: Kokį dar abortą.

vytukas /: Tu ša, tu nieko man, tu man dabar skolinga vaiką.
monika /: Ką tu šneki?
vytukas /: Aš šiandien šneku ką noriu, man viskas, girdi? Tu labai graži, tu visiems parodyk, kokia tu graži, čia visi savi. (puola nurenginėt)
(Andrius atitraukia Vytą nuo Monikos)
jurgis /: Mes turim vaiką, galim paskolint.
daiva /: Jo, pas mus prieš susitikimą atėjo auklė su bigudukais, lenkė. Nieko nesupratom, ką ji kalba, bet labai skubėjom.
jurgis /: Tokia nieko, su žalia suknete.
daiva /: Maikė ten ir viskas.
jurgis /: Bet gal vaikui patinka ta žalia, užtai ir apsivilko.
daiva /: Iš kur tu gavai jos numerį?
jurgis /: Nuo skelbimo nurašiau.
daiva /: Tai gal ten prostitutė paprasčiausia.
jurgis /: Grįšim pamatysim.
daiva /: Tai aišku.

Tyla tokia truputį.

julia /: Mykolai, tavo eilė.
andrius /: Tu turbūt kapą vaizduosi?
mykolas /: (pats iš savęs nusijuokia) Jo, kažką ta tematika. Man tai nieko – kapą nekapa. Aš nieko nevaizduosiu, nėra ką. Man, pavyzdžiui, čia nėra vienas netrukdo. Man patinka, kad ji Humanistė, kad incestas, kad abortas. Man patinka viskas. Pas mane tai kioskas, čia niekam ne naujiena. Įdomu būna, kai kas nors ką nors pavogia – tai jau įvykis. Visą savaitę kalbam.
gintaras /: Ką paskutinįkart pavogė?
mykolas /: Ėmėm prekiauti tokiais priedais prie antkapių, mažais antkapiukais, kad galima būtų gyvuliukus kartu laidoti. Tai labai vagia. Nežinau, ar čia tų gyvuliukų tiek daug laidoja, ar kaip, bet labai. Tai įdomu būna, kurį išsirinko. Vis tiek rinkosi. Ir nu vis tiek jau sugalvot pavogt antkapiuką yra dalykas. Ateinančią naktį ketinu budėt, labai įdomu.
(tyla)
julia /: Andrius nieko nevaizduosi?
andrius /: Aš?
julia /: Jo, ką tu vaizduosi?
andrius /: Tai aš gal nebent vyno butelį.
julia /: Nu vaizduok.
gintaras /: Vyno butelis.
andrius /: Nu.
(Vytukas išeina)
julia /: Man tai keista, kad Andrius vis dar čia.
andrius /: Kad man čia su jumis kažkaip. Tokia kažkokia didelė bendra nesąmonė iš mūsų gaunas. Aš taip stoviu ir suprantu, kad esu pilnavertė šitos nesąmonės dalis. Nėr kur bėgt.
gintaras /: Jo, jūs tikrai kažkokia nesąmonė. Bet tai nieko. Jaučiuos kaip karuselėj su arkliukais, gulbėm ir drambliais. Visi taip sukasi ratu, tik niekas ant nieko nejoja, karuselė tuščia, muzika negroja, toks miręs atrakcionas.

daiva /: Aš tai prisimenu, kaip Mykolas su Andriumi dienų dienas kaime kartu būdavo, visur, nu visiškai. Atvažiuoju su tėvu ir sėdim trise su baba, nes tiedu kaip susiporavę ištisai.

andrius /: Ką tu čia.

daiva /: Nu pasakyk, kad ne.

andrius /: Aš laukiau dienos, kada numirs baba, kad nebereiktų ten važiuot, ok? Nes Mykolas prie manęs kaip dėlė buvo, prikibęs iki kraujo.

mykolas /: Taip ir sakyk, kad draugų neturėjai.

andrius /: Pats tu neturėjai, nes tavo namai buvo supeliję, ir visos tos kapinės.

mykolas /: Aš tau buvau savas.

andrius /: Niekada tu man nebuvai savas.

mykolas /: Ok.

julia /: Visi žino, kaip Mykolas Andrių dėl jūrų kiaulytės guodė.

andrius /: Tai nieko nereiškia.

gintaras /: Kokios dar kiaulytės?

mykolas /: Mano mama iki šiol nežino, kas iš jos tada nufyrino visą algą, ir nežinos.

andrius /: Visi mes čia kažkiek susiję esam, bet tai nereiškia, kad kažką skolingi.

mykolas /: Ne skoloj esmė, tu viską neigi iš savo pasipūtimo. Tau gėda, dėl to ir juokinga.

andrius /: Aš nesuprantu, kam čia knisinėtis visam šitam žvyre?

mykolas /: Čia giminės susitikimas, čia visi ieško prisiminimų, nes daugiau nėra ko. Čia viskas yra vienas juodas prisiminimas, kurį visi tąso į visas puses kaip koki skarmalą, lyg norėtų lopyt ar ką. Toks yra giminės susitikimų leitmotyvas, ir nėra ko čia pykt ant kiekvieno pasitaikiusio.

(tyla)

julia /: O ką Jurgis su Daiva?

daiva /: Aš pomidoras.

jurgis /: Aš karutis. Tai gal net nevaizduosiu.

julia /: Jūs gal dėl vaikelio labai jaudinatės?

daiva /: Aš tai nesijaudinu, Mykolas mums padovanojo dievulio lipduką, tai kur ten jaudinsies dabar jau.

jurgis /: Jo, jau apsaugotas, kaip sako.

daiva /: Man išvis nieko, aš jauna mama, jauni žmonės visai kitaip dalyką mato.

jurgis /: Jo, mes jauni tėvai.

daiva /: Mes visur kartu. Tik vaikelio niekur neimam, tegul gyvena savo gyvenimą kažkaip.

jurgis /: Jo, visi turi turėt savo.

daiva /: Aš dabar imu sprast savo mamą, kuri į jokias šventes neateidavo niekada. Ir į šitą ne. Ji gyvena savo gyvenimą ir viskas, ir kokios dar šventės.

monika /: Ir teisingai. Tuose suėjimuose visi labai daug be jokio reikalo šypsosi.

daiva /: Man tai patinka, kai šypsosi, ypač kai susitvarkę dantis.

jurgis /: Jo, Daivai sutvarkėm dantis prieš nėštumą. Tai dabar tvarkinga.

daiva /: Jurgiui tai nesutvarkėm. Parodyk.

jurgis /: (išsižioja) Va.

monika /: Gerai tai, labai įdomiai jūs čia su tais dantim, bet aš kažkaip nebegaliu laukt. Šį tą norėsiu visiems parodyti. Eikit visi į svetainę, pakviesiu tėvus.

/: XIX scena /:

Monika pakviečia visus – ir senimą, ir jaunimą – į kambarį, kuriame paruošė tėvo fotografijų parodą.

monika /: Laba diena darkart visiems. Aš Monika, Vytauto Pociaus dukra, jei kažkas dar. Aš čia norėčiau parodyti keletą fotografijų. Pagalvojau, kad gal geriausia pradėti nuo mažo rato, nuo giminės. Visos nuotraukos darytos šią gegužę. Dvi paskutinės – birželį. Gal mažai čia. Aš dar neprofesionalė. Norėčiau truputį išeiti, kol jūs žiūrėsit. Julia, atidenk viską. Tai ką, sėkmės tada.

Monika išeina.

/: XX scena /:

teisėjas I /: Sveiki visi susirinkusieji į šitą vakarienę. Čia ne jums padengta, todėl valgyti nieko negalite. Netilpote į laukiamąjį, todėl vedėme tiesiai į valgomąjį. Jūsų drabužius konfiskavome teisėtai, nes mes viskam čia turime teisę. Dabar taip – kas vaidins Kalėdų senelį? Andriau? Ko jis tyli? Va tau kepurytė. Bumbuliukas yra, dydis geras, liuks.

teisėjas II /: Kas ko nori dovanų? Drašiai, Andrius išpildys visų norus.

julia /: Cigaretės?

teisėjas II /: Ne, cigarečių nebus.

mykolas /: Gėlių.

teisėjas II /: Kokių?

mykolas /: Mėlynų.

teisėjas II /: Pamirškite.

mykolas /: Tai ir viskas.

teisėjas II /: Prašau?

mykolas /: Tai ir viskas, sakau, jokių norų čia pas jus.

teisėjas II /: Jokių, teisingai. Bet išvadas čia darom mes.

teisėjas I /: Tai ką jūs čia visi veikiat. Dyki sėdit ir jokios naudos iš jūsų. Tai gal stokitės, nesėdėkite. Prašau atsistoti, kodėl jūs neatsistojate. Ar jūs ausų neturit.

gintaras /: Turim.

teisėjas I /: Tai prašau.

gintaras /: Mes negalime atsistoti, mums kojas pakirto.

teisėjas I /: Tiek to. Kitas klausimas – kas čia per giminės baliai? Ar čia šitaip per giminės balius elgiamasi? Ar ne visi vieni kitus mylėti turime kaip slyvos slyvas ant vieno medžio?

daiva /: Mylime.

teisėjas II /: Gal jie kraujo spalvą norėjot palygint?

teisėjas I /: Lygintojai atsirado.

daiva /: Aš čia ne prie ko.

jurgis /: Aš irgi.

mykolas /: Aš irgi.

teisėjas I /: Visi čia jūs irgi. Amžiaus šventė. Gyvuliai. Kokia šiandien diena. Kokia šiandien diena klausiu! Birželio septinta, ir šita septinta dabar bus visada. O kas yra septinta? Septyni čia pas mus yra viskas, aišku jums? Dabar čia mes jūsų septynios natos ir septynios vaivorykštės spalvos. Ir septynios dienos, ir septynios nuodėmės, ir septynios sekundės, per kurias miršta ląstelės, užleisdamos vietas kitoms. Tiesa, kokios dar ląstelės. Įsijaučiau.

(visi kyla ir eina lauk)
teisėjas I /: Kur jūs einate. Aš jūsų autoritetas dabar, jūs negalite niekur eiti. Ar jūs ausų neturite.
jurgis /: Turim.
teisėjas I /: Kas čia vyksta? Kalėdų seneli, bent tu pasilik.
andrius /: Pasiliksiu.
teisėjas I /: Ką?
andrius /: Aš pasilieku, ok.
teisėjas I /: Kaip tai pasilieki?
andrius /: Varškytės turite?
teisėjas I /: Neturime, baigėsi.
andrius /: Tada nepasilieku.
teisėjas I /: Turime.
andrius /: Tai duokite.
teisėjas I /: Vėliau.
andrius /: Jeigu vėliau, tai išeinu.
teisėjas I /: Išeikite.
andrius /: Bet aš negaliu.
teisėjas I /: Ko negalite?
andrius /: Aš negaliu išeiti, jūs man vienintelis artimas asmuo čia.
teisėjas I /: Aš?
andrius /: Ir jūsų veidas tokios pat formos kaip mano, ir plaukai, ir kojos dydis.
teisėjas I /: Aš nesu jums artimas.
andrius /: Būkite.
teisėjas I /: Aš negaliu būti artimas Kalėdų seneliui.
andrius /: Gerai, aš nusiimsiu kepurę.
teisėjas I /: Ok.
andrius /: Kaip dabar?
teisėjas I /: Ok.
andrius /: Jūs esat iš jų visų man artimiausias.
teisėjas I /: Bet aš nesu vienas iš jų.
andrius /: Tai ir viskas.
teisėjas I /: To užtenka?
andrius /: Visiškai.

/: XXI scena /:

Vytukas sėdi toj pačioj sodyboj, kurioje vyko susitikimas, prie lauko tualetu, rankoj butelis. Ateina Monika.

vytukas /: Ką tu čia?
monika /: Dabar jie žiūri mano nuotraukas.
vytukas /: Kokias?
monika /: Tėvo.
vytukas /: Ką?
monika /: Aš taip norėjau. Dabar tėvas mane užmuš. Bet viskas, man niekas nebesvarbu.
vytukas /: Tu šaunuolė.
monika /: O tu ką?

vytukas /: Palauk, aš tuoj tostą pasakysiu. (atsistoja) *Tai su gimtadieniu, mama. Aš labai tikiuosi, kad tau neatsibodo vaikščioti su bateliais ir šilkinė suknele savo chruščioviniame bute su tapetais ir izoplenu. Ir dar – kad neatsibodo gerti kavą iš dviejų gurkšnių puodelio, kai mes visą gyvenimą rytais sriubinius puodelius kavai imdavom.* O šiandien buvo geras. Giminė patyrė sūnaus ir motinos meilės įrodymą. Keturis mėnesius nei vieno skambučio, o šiandien įrodymas. Aš tai nemoku. Jeigu ji man duoda, aš imu.

monika /: (dainuoja) *Sveiki visi atvykę! Mes – Petrulių šeima – padainuosim jums savo kūrybos dainelę! Mes linksmi kaip baravykai, Rusnės miško pulkaunykai! Aš baravykienė, jis – baravykiukas, stovim mudu ant sukiūžusio kelmuko!*

vytukas /: Čia tau – sakau, ir duodu jai dovaną, tokį kolje, žinai, su briliantais, ji taip ima, žiūri į mane, ir matau, kad jai šitas kolje – koks devynioliktas, ir kad briliantai jai kaip kankorėžiai. Čia šitie briliantai – jau dešimtas mano kreditas, aš neišsimokėsiu kaip gyvas, o jai kankorėžiai.

monika /: Dešimtas?

vytukas /: Ir tos jos netikros blakstienos – aš akių per jas nematau, aš dabar tik į lūpas žiūriu, aš nežinau, kur žiūrėti.

monika /: Yra toks taškas tarp akių, va čia.

vytukas /: Kai čia žiūri, tai jau viskas.

monika /: Nu jo gal. Kodėl nebuvo to jos kavalieriaus?

vytukas /: Australijoje. Perka butą jiems. Tada grįš ir vešis ją kartu. Aš tai sakiau mamai, kad pareisiu ir viskas bus kaip seniau, kad gali jo nebepriimti. Bet ji į Australiją, viskas.

monika /: Australija. Vau.

vytukas /: Nu. (prisitraukia Moniką arčiau) Davai dar kartą, ir jau viskas (parodo jai pistoletą).

monika /: Iš kur gavai?

vytukas /: Senas, tėvo.

monika /: M. Aš tai nežinau. Aš va taip sėdžiu, kažkas galvoj ūžia.

vytukas /: Ūžia?

monika /: Jo. Toks jausmas keistas. Toks noras, kad būčiau atsiradus iš nieko, kad niekas nebūtų mano mama, kad niekas nebūtų mano tėtis. Jokių ten tetų, aš pati ir viskas. Aš visą laiką norėjau to tokio grynumo. Kad nebūtų šito viso horizonto.

vytukas /: Ateik.

monika /: Aš dažnai žiūrėdavau į šitą šunį. Jis be jokios istorijos, visiškai grynas padaras. Yra tik būda, grandinė, dubuo maistui, dubuo vandeniui. Niekas jam nieko nesako, jo beveik nėra, bet tuo pačiu jis yra ta visiška beveik nebūties laisvė. Kai jau beveik, tai tokia laisvė iki negalėjimo. Toks išsivalymas, niekas nebėra svarbu. Toks geras jausmas – beveik nesu, bet dar.

Paskutinė meilė be ribų. Galiausiai apsikabina, Vytukas prideda pistoletą Monikai prie smilkinio, bet taip niekada ir neiššauna. Pasigirsta sprogimas – sprogsta namas, kuriame visa giminė. Horizonto nebėra, yra tik Monika, yra tik Vytukas.

/: pabaiga /: